

Promemoria

2019 års Haagkonvention om
erkännande och verkställighet av
utländska domar på privaträttens
område

Innehåll

Sammanfattning	5
1 Författningsförslag	7
1.1 Förslag till lag om ändring i lagen (2014:912) med kompletterande bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och internationell verkställighet av vissa avgöranden.....	7
1.2 Förslag till förordning om ändring i förordningen (2014:1517) om erkännande och verkställighet av vissa utländska avgöranden på privaträttens område.....	10
2 Ärendet	13
3 Erkännande och verkställighet av utländska domar	15
3.1 Unionsrättsakter och internationella instrument	15
3.2 Svenska nationella bestämmelser	17
4 2019 års Haagkonvention om erkännande och verkställighet av utländska domar på privaträttens område	19
4.1 Bakgrund och syfte	19
4.2 Innehåll och tillämpningsområde.....	20
4.3 Erkännande och verkställighet	21
4.4 Övriga bestämmelser	23

5	Kompletterande bestämmelser till konventionen	25
5.1	EU:s tillträde till konventionen kräver kompletterande bestämmelser i svensk rätt	25
5.2	Ansökan om verkställbarhetsförklaring och erkännande av utländska avgöranden	27
5.3	Handläggning av ansökan om verkställbarhetsförklaring	30
5.4	Verkställighet.....	32
5.5	Behörig domstol och utfärdande av vissa intyg.....	34
6	Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser	37
7	Konsekvenser av förslagen	39
8	Författningskommentar	41
Bilaga 1	CONVENTION ON THE RECOGNITION AND ENFORCEMENT OF FOREIGN JUDGMENTS IN CIVIL OR COMMERCIAL MATTERS.....	45
Bilaga 2	KONVENTION OM ERKÄNNANDE OCH VERKSTÄLLIGHET AV UTLÄNDSKA DOMAR PÅ PRIVATRÄTTENS OMRÅDE	59

Sammanfattning

Inom ramen för Haagkonferensen för internationell privaträtt antogs år 2019 konventionen om erkännande och verkställighet av utländska domar på privaträttens område. Konventionens syfte är att förbättra tillgången till effektiva rättsmedel vid gränsöverskridande handel och investeringar. Konventionens regler innebär att konventionsstaterna åtar sig att erkänna och verkställa domar som meddelats av en domstol i en annan konventionsstat. Erkännande och verkställighet kan endast vägras på de grunder som anges i konventionen, exempelvis om det skulle stå i uppenbar strid med grunderna för rättsordningen att erkänna eller verkställa avgörandet.

EU har tillträtt konventionen. I och med EU:s tillträde kommer unionens medlemsstater, inklusive Sverige, att bli bundna av konventionen. I denna promemoria lämnas förslag till de författningsändringar som krävs för att konventionen ska kunna tillämpas i Sverige. Det handlar bl.a. om bestämmelser om vilka domstolar som kan pröva en ansökan om verkställbarhetsförklaring och om förfarandet för den prövningen. Konventionen förutses träda i kraft den 1 september 2023. Författningsändringarna föreslås därför träda i kraft samma dag.

1 Författningsförslag

1.1 Förslag till lag om ändring i lagen (2014:912) med kompletterande bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och internationell verkställighet av vissa avgöranden

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2014:912) med kompletterande bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och internationell verkställighet av vissa avgöranden¹

dels att 1 och 17–19 §§ ska ha följande lydelse,

dels att rubriken närmast efter 16 § ska lyda ”Verkställbarhet och verkställighet enligt 2005 års Haagkonvention och 2019 års Haagkonvention”.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §²

Denna lag innehåller bestämmelser som kompletterar

1. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (2012 års Bryssel I-förordning),

2. rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (2000 års Bryssel I-förordning),

3. konventionen den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område jämte tillträdeskonventioner (Brysselkonventionen),

---

¹ Senaste lydelse av rubriken närmast efter 16 § 2015:428 (jfr 2015:548).

² Senaste lydelse 2015:428 (jfr 2015:548).

4. konventionen den 30 oktober 2007 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (Luganokonventionen),

5. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 805/2004 av den 21 april 2004 om införande av en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar (förordningen om den europeiska exekutionstiteln), *och*

6. Haagkonventionen av den 30 juni 2005 om avtal om val av domstol (2005 års Haagkonvention).

5. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 805/2004 av den 21 april 2004 om införande av en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar (förordningen om den europeiska exekutionstiteln),

6. Haagkonventionen av den 30 juni 2005 om avtal om val av domstol (2005 års Haagkonvention), *och*

7. *Haagkonventionen av den 2 juli 2019 om erkännande och verkställighet av utländska domar på privaträttens område (2019 års Haagkonvention).*

Genom första stycket 1 och 2 kompletterar lagens bestämmelser även avtalet den 19 oktober 2005 mellan Europeiska gemenskapen och Konungariket Danmark om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (Danmarksavtalet), eftersom 2012 års Bryssel I-förordning och 2000 års Bryssel I-förordning tillämpas i förhållandet mellan EU och Danmark till följd av detta avtal.

17 §³

En ansökan om att ett avgörande ska förklaras verkställbart i Sverige enligt 2005 års Haagkonvention görs till den tingsrätt som regeringen föreskriver.

En ansökan om att ett avgörande ska förklaras verkställbart i Sverige enligt 2005 års Haagkonvention *eller 2019 års Haagkonvention* görs till den tingsrätt som regeringen föreskriver.

---

³ Senaste lydelse 2015:428 (jfr 2015:548).

18 §⁴

I artikel 13.1 och 13.2 i 2005 års Haagkonvention finns bestämmelser om vilka handlingar som ska bifogas en ansökan som avses i 17 § och om komplettering i vissa fall. Vid handläggning i domstol tillämpas i övrigt lagen (1996:242) om domstolsärenden.

I artikel 13.1 och 13.2 i 2005 års Haagkonvention och *i artikel 12.1 och 12.2 i 2019 års Haagkonvention* finns bestämmelser om vilka handlingar som ska bifogas en ansökan som avses i 17 § och om komplettering i vissa fall. Vid handläggning i domstol tillämpas i övrigt lagen (1996:242) om domstolsärenden.

19 §⁵

Om ett avgörande förklaras verkställbart enligt 2005 års Haagkonvention, verkställs avgörandet enligt utsökningsbalken på samma sätt som en svensk dom som har fått laga kraft.

Om ett avgörande förklaras verkställbart enligt 2005 års Haagkonvention *eller 2019 års Haagkonvention*, verkställs avgörandet enligt utsökningsbalken på samma sätt som en svensk dom som har fått laga kraft.

Denna lag träder i kraft den 1 september 2023.

---

⁴ Senaste lydelse 2015:428 (jfr 2015:548).

⁵ Senaste lydelse 2015:428 (jfr 2015:548).

1.2 Förslag till förordning om ändring i förordningen (2014:1517) om erkännande och verkställighet av vissa utländska avgöranden på privaträttens område

Härigenom föreskrivs att 1 och 5 §§ förordningen (2014:1517) om erkännande och verkställighet av vissa utländska avgöranden på privaträttens område ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §¹

Denna förordning innehåller bestämmelser som kompletterar

1. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (2012 års Bryssel I-förordning),

2. rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (2000 års Bryssel I-förordning),

3. konventionen den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område jämte tillträdeskonventioner (Brysselkonventionen),

4. konventionen den 30 oktober 2007 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (Luganokonventionen),

5. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 805/2004 av den 21 april 2004 om införande av en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar (förordningen om den europeiska exekutionstiteln),

6. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 861/2007 av den 11 juli 2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande (den europeiska småmålsförordningen), *och*

6. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 861/2007 av den 11 juli 2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande (den europeiska småmålsförordningen),

---

¹ Senaste lydelse 2015:549.

7. Haagkonventionen av den 30 juni 2005 om avtal om val av domstol (2005 års Haagkonvention).

7. Haagkonventionen av den 30 juni 2005 om avtal om val av domstol (2005 års Haagkonvention), *och*

8. Haagkonventionen av den 2 juli 2019 om erkännande och verkställighet av utländska domar på privaträttens område (2019 års Haagkonvention).

Genom första stycket 1 och 2 kompletterar förordningen även avtalet den 19 oktober 2005 mellan Europeiska gemenskapen och Konungariket Danmark om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (Danmarksavtalet), eftersom 2012 års Bryssel I-förordning och 2000 års Bryssel I-förordning tillämpas i förhållandet mellan EU och Danmark till följd av detta avtal.

5 §²

Ett intyg enligt artikel 53 eller 60 i 2012 års Bryssel I-förordning, enligt artikel 54 i 2000 års Bryssel I-förordning, artikel 54 i Luganokonventionen eller enligt artikel 20.2 i den europeiska småmålsförordningen utfärdas av den domstol som har meddelat avgörandet. Ett intyg enligt artikel 13.3 i 2005 års Haagkonvention utfärdas av den domstol som har meddelat avgörandet, om en part begär ett sådant intyg.

Ett intyg enligt artikel 53 eller 60 i 2012 års Bryssel I-förordning, enligt artikel 54 i 2000 års Bryssel I-förordning, artikel 54 i Luganokonventionen eller enligt artikel 20.2 i den europeiska småmålsförordningen utfärdas av den domstol som har meddelat avgörandet. Ett intyg enligt artikel 13.3 i 2005 års Haagkonvention *eller artikel 12.3 i 2019 års Haagkonvention* utfärdas av den domstol som har meddelat avgörandet, om en part begär ett sådant intyg.

Denna förordning träder i kraft den 1 september 2023.

---

² Senaste lydelse 2017:416.

2 Ärendet

Den 2 juli 2019 antogs inom ramen för Haagkonferensen för internationell privaträtt (Haagkonferensen) konventionen om erkännande och verkställighet av utländska domar på privaträttens område (2019 års Haagkonvention). Den engelska versionen av konventionen finns i *bilaga 1* och en översättning till svenska finns i *bilaga 2*.

EU tillträdde konventionen den 29 augusti 2022. EU har i samband med tillträdet lämnat en förklaring som utesluter erkännande och verkställighet av domar om nyttjanderätt till fast egendom belägen i EU för annat än bostadsändamål.

För EU, och därmed unionens medlemsstater inklusive Sverige, kommer konventionen att träda i kraft tolv månader efter att såväl EU som ett tredjeland har tillträtt konventionen (se artikel 28 och 29 i konventionen). Ukraina tillträdde konventionen samma dag som EU. Konventionen kommer därmed att träda i kraft den 1 september 2023 såvida inte någon av parterna under tolv månadersperioden anmäler att konventionen inte ska ha verkan i förhållande till den andra parten.

I promemorian lämnas förslag på kompletterande nationella bestämmelser som krävs för att konventionen ska kunna tillämpas i Sverige.

3 Erkännande och verkställighet av utländska domar

3.1 Unionsrättsakter och internationella instrument

Sverige är bundet av ett flertal unionsrättsakter och internationella instrument som reglerar frågor om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område.

Det mest tillämpade regelverket på området är Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (2012 års Bryssel I-förordning). Förordningen är en revidering av rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (2000 års Bryssel I-förordning). I allt väsentligt ersatte 2000 års Bryssel I-förordning i sin tur konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet om verkställighet av domar på privaträttens område (Brysselkonventionen). Brysselkonventionen tillämpas numera endast i förhållande till vissa utomeuropeiska territorier.

Ett instrument som är parallellt till 2000 års Bryssel I-förordning är konventionen av den 30 oktober 2007 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet på privaträttens område (Luganokonventionen). Konventionen har i stort sett samma innehåll som 2000 års Bryssel I-förordning. Den gäller i förhållandet mellan EU, Danmark, Island, Norge och Schweiz.

En annan konvention, som är av särskilt intresse för 2019 års Haagkonvention, är Haagkonventionen av den 30 juni 2005 om avtal om val av domstol (2005 års Haagkonvention). Båda konventionerna har sitt ursprung i det s.k. domsprojektet (se avsnitt 4.1). Konventionen innehåller regler om behörig domstol, erkännande och verkställighet när parterna har avtalat om att en eller flera

domstolar i en konventionsstat ska pröva en internationell tvist mellan parterna. EU tillträdde konventionen 2015 och den blev därmed direkt tillämplig i Sverige.

Det finns även ett antal andra unionsrättsakter som gäller erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område. Rättsakterna reglerar särskilda förfaranden och har ett mer begränsat tillämpningsområde än 2000 års och 2012 års Bryssel I-förordningar. En av dessa är Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 805/2004 av den 21 april 2004 om införande av en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar (den europeiska exekutionstiteln). Syftet med förordningen är att domar som gäller obestridda fordringar ska erkännas och kunna verkställas i en annan medlemsstat utan att det krävs någon verkställbarhetsförklaring. En annan förordning är Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 861/2007 av den 11 juli 2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande (småmålsförordningen). Förordningen avser att förenkla och påskynda samt sänka kostnaderna i gränsöverskridande tvister om mindre värden. En dom i ett europeiskt småmålsförfarande ska erkännas och kunna verkställas i en annan medlemsstat utan att det krävs någon verkställbarhetsförklaring.

Inom Norden finns det två konventioner från 1931 och 1977 om erkännande och verkställighet på privaträttens område. Sverige har också ingått ett antal bilaterala överenskommelser med andra stater om erkännande och verkställighet av domar, exempelvis Österrike och Schweiz. Med anledning av Luganokonventionen och Bryssel I-förordningen aktualiseras dessa regelverk numera endast i begränsad utsträckning.

För skiljedomar finns 1958 års New York-konvention om erkännande och verkställighet av utländska skiljedomar, som Sverige och över 140 andra länder har tillträtt. Konventionen innebär att skiljedomar kan verkställas i andra länder som har tillträtt konventionen.

Det finns även flera internationella konventioner som på särskilda områden reglerar domstols behörighet samt erkännande och verkställighet av domar. Sådana konventioner finns bl.a. på familjerättens, transporträttens och immaterialrättens områden.

3.2 Svenska nationella bestämmelser

För att utländska domar ska kunna verkställas i Sverige förutsätts att det finns en särskild föreskrift om det (3 kap. 2 § utsökningsbalken, förkortad UB).

Kompletterande svenska bestämmelser till 2012 års Bryssel I-förordning, 2000 års Bryssel I-förordning, Brysselkonventionen, Luganokonventionen, förordningen om den europeiska exekutions-titeln och 2005 års Haagkonvention finns i lagen (2014:912) med kompletterande bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och internationell verkställighet av vissa avgöranden (kompletteringslagen). Enligt kompletteringslagen gäller att en ansökan om att ett avgörande ska erkännas eller förklaras verkställbart i Sverige enligt 2000 års Bryssel I-förordning, Brysselkonventionen eller Luganokonventionen ska göras till den tingsrätt som regeringen föreskriver (9 §). Vid handläggning i domstol av ett ärende om erkännande eller verkställbarhetsförklaring tillämpas lagen (1996:242) om domstolsärenden (ärendelagen). Detta gäller dock endast under förutsättning att något annat inte följer av unionsrättsakten eller det internationella instrumentet i fråga (11 § kompletteringslagen). Ett avgörande som förklaras verkställbart ska verkställas enligt utsökningsbalken på samma sätt som en svensk dom som har fått laga kraft, om inte något annat följer av unionsrättsakten eller det internationella instrumentet (12 § kompletteringslagen).

Enligt kompletteringslagen gäller vidare att en ansökan om att ett avgörande ska förklaras verkställbart i Sverige enligt 2005 års Haagkonvention görs till den tingsrätt som regeringen föreskriver (17 §). Till skillnad från ovan nämnda unionsrättsakter och internationella instrument finns inget särskilt förfarande för erkännande. I artikel 13.1 och 13.2 i 2005 års Haagkonvention finns bestämmelser om vilka handlingar som ska bifogas en sådan ansökan och om komplettering i vissa fall. Vid handläggning i domstol tillämpas i övrigt ärendelagen (18 § kompletteringslagen). Om ett avgörande förklaras verkställbart enligt 2005 års Haagkonvention verkställs avgörandet enligt utsökningsbalken på samma sätt som en svensk dom som har fått laga kraft (19 § kompletteringslagen).

Ytterligare kompletterande bestämmelser till de angivna unionsrättsakterna och internationella instrumenten finns i förordningen

(2014:1517) om erkännande och verkställighet av vissa utländska avgöranden på privaträttens område (verkställighetsförordningen). Förordningen innehåller bl.a. bestämmelser om vilken tingsrätt som är behörig att pröva ansökningar om erkännande och verkställbarhetsförklaringar och bestämmelser om olika former av intyg.

4 2019 års Haagkonvention om erkännande och verkställighet av utländska domar på privaträttens område

4.1 Bakgrund och syfte

Haagkonferensen är en internationell organisation som har ett nittiototal medlemmar, däribland EU och unionens samtliga medlemsstater. Haagkonferensens verksamhet består huvudsakligen av att förhandla och utarbeta internationella konventioner inom den internationella privaträttens olika områden.

Inom Haagkonferensen inleddes i början av 1990-talet ett projekt med inriktning på gränsöverskridande tvister på privaträttens område, det s.k. domsprojektet. Till en början omfattades både domstols internationella behörighet, dvs. domsrätt, och erkännande och verkställighet av domar. Arbetet kom sedan att inriktas på prorogationsavtal, vilket ledde fram till antagandet av 2005 års Haagkonvention om avtal om val av domstol. Under 2011 återupptogs domsprojektet och arbete inleddes med att ta fram en konvention om erkännande och verkställighet av domar. Frågan om domstols behörighet bröts ut ur arbetet och är för närvarande föremål för förhandlingar inom Haagkonferensen. Konventionen om erkännande och verkställighet av utländska domar på privaträttens område förhandlades mellan 2016 och 2019 och antogs den 2 juli 2019. Konventionen är öppen att tillträda för alla stater och för regionala organisationer för ekonomisk integration, såsom EU.

Konventionen har samma syfte som 2005 års Haagkonvention. Den ska förbättra tillgången till effektiva rättsmedel och underlätta gränsöverskridande handel och investeringar genom att minska

kostnaderna och riskerna som är förknippade med sådana transaktioner. Syftet ska uppnås på flera sätt.

För det första ska konventionen säkerställa att de domar som omfattas av den kommer att erkännas och kunna verkställas i alla konventionsstater. Det innebär att en vinnande part får bättre tillgång till effektiva rättsmedel. För det andra ska konventionen minska förekomsten av flera domstolsprocesser om samma sak. Med konventionen kommer en dom från en konventionsstat att kunna få verkan i andra konventionsstater, utan att parten måste inleda en ny prövning i sak i de staterna. För det tredje ska konventionen minska den tidsåtgång och de kostnader som ofta är förknippade med att få en dom erkänd och verkställd i en annan stat. För det fjärde ska konventionen öka förutsebarheten för personer och företag. Parter kommer lättare att på förhand kunna bedöma i vilka fall en dom från en stat kommer att erkännas och verkställas i andra stater. För det femte ska konventionen underlätta för en part som avser att inleda en process att fatta ett välgrundat beslut om var talan bör väckas. Möjligheten att få en kommande dom erkänd och verkställd är många gånger en viktig del i en sådan bedömning.

Till konventionen finns en förklarande rapport som kan vara till hjälp vid tolkningen av konventionen, se Convention of 2 July 2019 on the Recognition and Enforcement of Foreign Judgments in Civil or Commercial Matters, Explanatory Report by Francisco Garcimartín and Geneviève Saumier (i fortsättningen benämnd den förklarande rapporten). Den finns tillgänglig på Haagkonferensens webbplats, www.hcch.net.

4.2 Innehåll och tillämpningsområde

Konventionen reglerar bara erkännande och verkställighet och innehåller alltså inte några regler om vilken domstol som är internationellt behörig att pröva en tvist. Konventionen påverkar alltså inte direkt vilken domstol som är behörig att avgöra den ursprungliga tvisten. Det avgörs i stället av nationell rätt, en unionsrättsakt eller eventuella andra internationella överenskommelser.

Likt 2005 års Haagkonvention innehåller konventionen minimiregler. Den är inte utformad för att uttömmande reglera i vilka fall domar från en konventionsstat ska erkännas och kunna verkställas i

en annan konventionsstat. I de fall en dom uppfyller konventionens bestämmelser ska den erkännas och kunna verkställas. I de fall en dom inte gör det är det fortfarande, med undantag för domar som rör sakrätt i fast egendom i artikel 6, möjligt för en konventionsstat att erkänna och verkställa domen med stöd av nationell rätt eller andra internationella överenskommelser. Konventionen reglerar inte heller hur konventionsstaterna ska förhålla sig till domar från stater som inte har tillträtt konventionen.

Konventionen ska tillämpas på erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område. Den ska inte tillämpas på skattefrågor, tullfrågor och förvaltningsrättsliga frågor (artikel 1.1). Konventionen innehåller inte någon definition av "privaträttens område". Frågan om en dom ska anses vara på privaträttens område får avgöras av domstolen i den stat där erkännande eller verkställighet söks.

Från tillämpningsområdet är en rad privaträttsliga frågor undantagna (artikel 2.1). Bland annat undantas frågor om fysiska personers rättsliga status, rättskapacitet och rättshandlingsförmåga, frågor om underhållsskyldighet, familjerättsliga frågor och frågor om arv och testamente. Andra frågor som är undantagna är frågor om konkurs, ackord och liknande, frågor om transport av passagerare och gods och frågor om ärekränkning. Även immaterialrättsliga frågor är undantagna samt vissa konkurrensrättsliga frågor. Konventionen ska inte heller tillämpas på skiljeförfaranden och liknande (artikel 2.3).

4.3 Erkännande och verkställighet

Allmänna förutsättningar

En dom som har meddelats av en domstol i en konventionsstat (ursprungsstat) ska erkännas och verkställas i en annan konventionsstat (anmodad stat). Erkännande eller verkställighet får endast vägras på de grunder som anges i konventionen (artikel 4.1). Domen får inte omprövas i sak i den anmodade staten (artikel 4.2). En dom ska erkännas endast om den har verkan i ursprungsstaten och verkställas endast om den är verkställbar i ursprungsstaten (artikel 4.3).

Konventionen innehåller s.k. indirekta behörighetsgrunder som anger vilka domar som är berättigade till erkännande och verkställighet (artikel 5). Grunderna kan delas in i tre bredare kategorier baserade på svarandens anknytning till ursprungsdomstolen (t.ex. hemvist i ursprungsstaten), på att svaranden samtyckt till ursprungsdomstolens behörighet (t.ex. uttryckligen inför domstolen under rättegången) eller på tvistens anknytning till ursprungsstaten (t.ex. fullgörelseorten för ett avtal). Konsumenter och arbetstagare skyddas genom att ett antal grunder inte är tillämpliga på dem (artikel 5.2). Grunderna är inte heller tillämpliga på domar i mål om nyttjanderätt till fast egendom för bosättning eller om registrering av fast egendom. Sådana domar kan endast erkännas och verkställas om de har meddelats av en domstol i den stat där egendomen är belägen (artikel 5.3).

När det gäller domar som rör sakrätt i fast egendom innehåller konventionen, i stället för grunderna i artikel 5, en exklusiv grund i artikel 6. En sådan dom ska erkännas och verkställas bara om den fasta egendomen är belägen i ursprungsstaten.

Vägransgrunder

I konventionen anges i vilka fall erkännande och verkställighet får vägras (artikel 7). Vägransgrunderna är knutna till antingen processen i ursprungsdomstolen (t.ex. bristande delgivning) eller domens art eller innehåll (t.ex. då erkännande eller verkställighet skulle stå i uppenbar strid med grunderna för rättsordningen, s.k. ordre public). I vissa fall får erkännande och verkställighet skjutas upp eller vägras på grund av att en parallell domstolsprocess pågår i den anmodade staten (litispendens). I fråga om skadestånd får erkännande och verkställighet även vägras i den mån det skadestånd som dömts ut går utöver att kompensera den faktiska skadan, t.ex. skadestånd i avskräckande eller bestraffande syfte (artikel 10). Artiklarna 7 och 10 innebär att erkännande eller verkställighet *får* vägras, men ålägger inte den anmodade staten någon skyldighet att göra det.

Förfarandet

En part som ansöker om erkännande eller verkställighet ska ge in vissa handlingar till den anmodade domstolen (artikel 12). Det är lagen i den anmodade staten som reglerar förfarandet för att en dom ska erkännas, förklaras verkställbar eller registreras för verkställighet, liksom förfarandet för verkställighet, såvida inte något annat följer av konventionen. Domstolen i den anmodade staten ska agera snabbt (artikel 13).

Ingen säkerhet, borgen eller deposition, oavsett dess benämning, får krävas från en part som begär verkställighet av en dom, enbart på den grunden att parten i fråga är utländsk medborgare eller inte har sin hemvist eller vistelseort i den stat där verkställighet begärs (artikel 14.1).

4.4 Övriga bestämmelser

Konventionen innehåller även vissa allmänna bestämmelser, bl.a. övergångsbestämmelser (artikel 16) och bestämmelser som ger konventionsparterna möjlighet att genom särskilda förklaringar begränsa konventionens tillämpningsområde (artiklarna 17–19). Det är möjligt för en stat som har ett starkt intresse av att inte tillämpa konventionen på ett visst område att inte göra det. En sådan förklaring innebär att konventionen inte ska tillämpas på det aktuella området, dels i den konventionsstat som avgett förklaringen, dels i andra konventionsstater om erkännande eller verkställighet söks där av en dom från staten som avgett förklaringen (reciprocitet).

Vidare finns bestämmelser om förhållandet mellan konventionen och andra internationella instrument (artikel 23). Konventionen ska så långt som möjligt tolkas som förenlig med andra internationella instrument som konventionsstaterna har tillträtt. Av bestämmelserna följer även bl.a. att företräde ges till regelverk som tillkommit tidigare inom en regional organisation för ekonomisk integration, såsom EU. Det innebär att reglerna om erkännande och verkställighet i 2012 års Bryssel I-förordning har företräde om den anmodade staten och ursprungsstaten båda är medlemmar i EU.

Konventionen är öppen för alla stater att tillträda och även för regionala organisationer för ekonomisk integration (artiklarna 24, 26 och 27). Artikel 29 innehåller en möjlighet för en konventionsstat

att anmäla till konventionens depositarie att förbindelser inte ska uppkomma med en angiven stat. Konventionen har verkan mellan två konventionsstater bara om ingen av dem har gjort en sådan anmälan. Vid nya staters tillträde kan anmälan göras inom tolv månader från det officiella meddelandet om tillträdet.

Konventionen träder formellt i kraft efter att den andra staten i ordningen har deponerat instrumentet för tillträde och tolv-månadersperioden knuten till det tillträdet löpt ut (artikel 28). För varje ny stat som därefter tillträder konventionen träder den i kraft i förhållande till den staten efter utgången av motsvarande tolv-månadersperiod.

5 Kompletterande bestämmelser till konventionen

5.1 EU:s tillträde till konventionen kräver kompletterande bestämmelser i svensk rätt

Bedömning: EU:s tillträde till 2019 års Haagkonvention kräver kompletterande bestämmelser i svensk rätt.

Förslag: Kompletterande bestämmelser ska införas i lagen med kompletterande bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och internationell verkställighet av vissa avgöranden.

Skälen för bedömningen och förslaget

Det krävs kompletterande bestämmelser

2019 års Haagkonvention reglerar erkännande och verkställighet av utländska domar på privaträttens område. EU har exklusiv behörighet på området, se t.ex. EU-domstolens yttrande i samband med ingåendet av Luganokonventionen (EU-domstolens yttrande 1/03 av den 7 december 2006 om gemenskapens behörighet att ingå en ny Luganokonvention om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område). Att EU har exklusiv behörighet innebär att unionen ensam är behörig att agera externt genom att signera och tillträda konventionen. Enligt artikel 216.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt ska avtal som ingås av EU vara bindande för unionens institutioner och medlemsstaterna. Sverige blir därmed bunden av 2019 års Haagkonvention genom EU:s tillträde och konventionen blir direkt tillämplig i Sverige.

Genom att konventionen blir direkt tillämplig i Sverige är det inte aktuellt med någon nationell normgivning som inkorporerar eller transformerar konventionen. För att konventionens regler ska kunna tillämpas i den svenska rättsordningen bedöms det däremot krävas kompletterande bestämmelser i nationell rätt. Det krävs regler om vilken domstol som ska vara behörig att pröva ansökningar om att ett avgörande enligt 2019 års Haagkonvention ska förklaras verkställbart i Sverige. Vidare krävs reglering av vilken processlag som ska tillämpas vid handläggningen och reglering av verkställighetsförfarandet. Även andra frågor behöver övervägas med anledning av tillträdet, exempelvis frågor om utfärdande av vissa intyg.

Bestämmelser som kompletterar konventionen ska tas in i kompletteringslagen

Sverige är bundet av ett flertal unionsrättsakter och konventioner som reglerar frågor om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (se avsnitt 3.1). Kompletterande bestämmelser till ett antal av dessa, bl.a. 2000 års och 2012 års Bryssel I-förordningar, Bryssel- och Luganokonventionerna och 2005 års Haagkonvention, finns samlade i kompletteringslagen (1 §).

De bestämmelser som behövs för att komplettera 2019 års Haagkonvention, t.ex. bestämmelser om behörig domstol och om förfarandet för verkställighet, motsvarar i många avseenden de kompletterande bestämmelserna för de unionsrättsakter och internationella instrument som finns i kompletteringslagen. Med hänsyn till det sakliga samband som finns mellan 2019 års Haagkonvention och särskilt 2005 års Haagkonvention samt intresset av att ha en samlad reglering, bör de kompletterande lagreglerna tas in i den lagen. Det bör följaktligen införas en ny punkt (punkt 7) i 1 § i kompletteringslagen som anger att lagen innehåller kompletterande bestämmelser till 2019 års Haagkonvention.

5.2 Ansökan om verkställbarhetsförklaring och erkännande av utländska avgöranden

Förslag: En ansökan om att ett utländskt avgörande ska förklaras verkställbart i Sverige enligt 2019 års Haagkonvention ska göras till den tingsrätt som regeringen föreskriver.

Bedömning: Något särskilt förfarande för erkännande bör inte införas.

Skälen för förslaget och bedömningen

En ansökan om verkställbarhetsförklaring ska göras till den tingsrätt som regeringen föreskriver

Förfarandet för erkännande, verkställighetsförklaringar och verkställighet m.m. av en utländsk dom regleras av lagen i den anmodade staten, om inte annat följer av konventionen (artikel 13.1 i 2019 års Haagkonvention).

För att utländska domar på civilrättens område ska kunna verkställas i Sverige krävs i många fall att en domstol i ett s.k. exekvaturförfarande förklarar domen verkställbar. Först efter det att domen har förklarats verkställbar kan en part ansöka om verkställighet hos Kronofogdemyndigheten. Detta gäller t.ex. för domar som ska verkställas enligt 2000 års Bryssel I-förordning, Brysselkonventionen, Luganokonventionen eller 2005 års Haagkonvention. Ett sådant exekvaturförfarande bör gälla även för utländska domar som omfattas av 2019 års Haagkonvention. Det innebär att en part som vill att en utländsk dom ska verkställas i Sverige enligt konventionen först måste ansöka om verkställbarhetsförklaring i en svensk domstol. Vid prövningen ska domstolen ta ställning till om konventionen är tillämplig, om sökanden har gett in de handlingar som krävs och om det i övrigt finns förutsättningar att förklara domen verkställbar. I enlighet med vad som gäller för andra unionsrättsakter och internationella instrument enligt kompletteringslagen bör en ansökan om att en dom ska förklaras verkställbar enligt 2019 års Haagkonvention göras till den tingsrätt som regeringen föreskriver (se 9 och 17 §§ kompletteringslagen). Det bör därför införas en bestämmelse av denna innebörd i 17 §. Vilken svensk domstol som

är behörig att pröva ansökan bör regleras i verkställighetsförordningen. De förordningsändringar som krävs behandlas nedan i avsnitt 5.5.

Det bör inte införas något särskilt förfarande för erkännande av utländska domar

En särskild fråga är om det bör införas ett förfarande även för erkännande av utländska domar. Med erkännande menas i allmänhet att en dom kan tillerkännas positiv och negativ rättskraft i den stat där den görs gällande. Detta kan bl.a. medföra res judicata-verkan, dvs. att domen utgör hinder mot en ny rättegång om samma sak, se den förklarande rapporten s. 113 och t.ex. propositionen Verkställighet av utländska domar på privaträttens område (prop. 2001/02:146 s. 28) och betänkandet Verkställighet av utländska domar och beslut – en ny Bryssel I-förordning m.m. (SOU 2013:63 s. 154). Typiskt sett prövas erkännandefrågan i förmögenhetsrättsliga tvister av domstolar och andra myndigheter prejudiciellt i samband med prövningen av en annan fråga för vilken den utländska domen är relevant. Ett exempel är när svaranden i en betalningstvist inför svensk domstol åberopar en utländsk dom som ogiltigförklarat det avtal som betalningskravet bygger på.

Erkännande regleras i ett flertal unionsrättsakter. Enligt 2012 års Bryssel I-förordning gäller att en dom som meddelats i en medlemsstat ska erkännas i övriga medlemsstater utan att något särskilt förfarande behöver användas (artikel 36.1). Om erkännandet är omtvistat kan dock den part som hävdar att den utländska domen ska erkännas få erkännandefrågan avgjord genom att anlita samma särskilda domstolsförfarande som erbjuds den part som vill ansöka om att erkännande respektive verkställighet ska vägras (artikel 36.2). Även enligt 2000 års Bryssel I-förordning och Brysselkonventionen ska en dom som har meddelats i en medlemsstat erkännas i de andra medlemsstaterna utan att något särskilt förfarande behöver användas (artikel 33.1 i förordningen respektive artikel 33 i konventionen). Om erkännandet är omtvistat kan den part som gör gällande att domen ska erkännas få fastställt att domen ska erkännas genom det förfarande som gäller för verkställighet (artikel 33.2 i förordningen respektive artikel 26 i konventionen). Detsamma gäller enligt Luganokonventionen (artiklarna 33.1 och 33.2).

2005 års Haagkonvention innehåller däremot inte någon bestämmelse om att en part ska kunna anlita ett särskilt förfarande för att få erkännandefrågan avgjord. I kompletteringslagen har denna skillnad mellan 2005 års Haagkonvention och övriga nämnda unionsrättsakter och internationella instrument tagit sig uttryck i att något särskilt förfarande för erkännande inte regleras i lagen beträffande den konventionen (se 17–19 §§ kompletteringslagen). I förarbetena hänvisades till att det i flertalet lagar om exekvatur inte finns något särskilt förfarande för erkännande, om inte något sådant föreskrivs i den aktuella rättsakten eller det aktuella instrumentet. Mot den bakgrunden gjordes bedömningen att det inte fanns några skäl att inrätta ett förfarande för erkännande (prop. 2014/15:93 s. 16).

I likhet med 2005 års Haagkonvention gäller enligt 2019 års Haagkonvention att förfarandet för erkännande regleras av lagstiftningen i den anmodade staten (artikel 13.1). Det betyder att det är den nationella lagstiftningen som avgör om ett särskilt förfarande för erkännande behövs eller inte. Om den nationella lagstiftningen inte ställer något sådant krav gällande utländska avgöranden, ska ett utländskt avgörande erkännas automatiskt, baserat på de operativa bestämmelserna i konventionen, se den förklarande rapporten s. 308.

Att ett särskilt förfarande för erkännande finns reglerat i svensk rätt för vissa unionsrättsakter och internationella instrument bör i första hand ha att göra med att ett sådant krav följer av rättsakten eller instrumentet i fråga. Varken 2019 års Haagkonvention eller 2005 års Haagkonvention ställer något krav på att en part ska kunna använda ett särskilt förfarande för att få erkännandefrågan avgjord. Med anledning av de sakliga likheterna mellan de två konventionerna är det lämpligt att inte heller för 2019 års konvention inrätta något sådant förfarande. Det innebär att domstolen i förekommande fall får ta ställning till om en utländsk dom ska erkännas utifrån de förutsättningar som gäller enligt konventionen och vid handläggningen tillämpas då vanliga regler för rättegången. Alternativet, att inrätta ett särskilt domstolsförfarande för erkännande, skulle kunna leda till att det inleds erkännandeförfaranden i domstol som ändå kan hanteras inom ramen för ett pågående mål eller i annat sammanhang. Det skulle i sin tur kunna medföra en onödig ökad arbetsbörda för domstolarna. Möjligheten finns alltid för en part att inom ramen för en pågående rättegång göra gällande att en utländsk dom ska läggas till grund för ett svenskt avgörande eller att den

utländska domen hindrar en ny prövning av samma sak. Det bör vara tillräckligt att erkännandefrågan prövas i varje situation som den utländska domen görs gällande. Av dessa skäl bör det alltså inte inrättas något särskilt förfarande för erkännanden av utländska domar enligt 2019 års Haagkonvention.

5.3 Handläggning av ansökan om verkställbarhetsförklaring

Förslag: Ärendelagen ska tillämpas vid handläggningen i domstol av ansökningar om verkställbarhetsförklaring.

Det ska i de nationella bestämmelserna framgå vilka handlingar som ska bifogas en ansökan om verkställbarhetsförklaring. Det ska framgå genom hänvisning till konventionen.

Skälen för förslagen

Kompletterande processlag

I de svenska kompletterande bestämmelserna bör det anges vilken processlag som tillämpas vid handläggningen i domstol av en ansökan om verkställbarhetsförklaring.

Enligt kompletteringslagen är ärendelagen tillämplig vid handläggning av verkställbarhetsärenden enligt 2000 års Bryssel I-förordning, Brysselkonventionen, Luganokonventionen och 2005 års Haagkonvention (11 och 18 §§). Det finns inte skäl att ha någon annan processlag för handläggning av sådana ärenden enligt 2019 års Haagkonvention. Ärendelagen bör alltså gälla vid handläggningen av verkställbarhetsärenden även enligt den konventionen. Det bör därför göras ett tillägg i 18 § kompletteringslagen om att ärendelagen ska vara tillämplig vid handläggningen i domstol av ärenden om verkställbarhet enligt 2019 års Haagkonvention. Därigenom blir flertalet av ärendelagens bestämmelser tillämpliga, bl.a. de som gäller domstolarnas sammansättning, vilka uppgifter en ansökan ska innehålla, brister i en inledande skrivelse och hur skriftväxlingen ska gå till. Av ärendelagen framgår att beslut får överklagas till hovrätten

respektive Högsta domstolen och att prövningstillstånd krävs i båda instanserna.

Ärendelagen är utformad för en effektiv och ändamålsenlig handläggning. Någon särskild reglering för att uppfylla konventionens krav på skyndsamhet i artikel 13 krävs därför inte.

Handlingar som krävs vid ansökan om verkställbarhetsförklaring

För att ansöka om verkställbarhetsförklaring krävs att sökanden bifogar vissa handlingar till sin ansökan. Vilka handlingar som ska bifogas framgår av 2019 års Haagkonvention (artikel 12.1). Det handlar bl.a. om en bestyrkt kopia av den utländska domen och de handlingar som krävs för att fastställa att domen har fått laga kraft eller, i tillämpliga fall, är verkställbar i ursprungsstaten. Domstolen kan begära in ytterligare handlingar som behövs för att bedöma om det finns förutsättningar att förklara ett avgörande verkställbart (artikel 12.2). Motsvarande gäller för 2005 års Haagkonvention (artiklarna 13.1 och 13.2).

Av tydlighetsskäl bör det av kompletteringslagen framgå vilka handlingar som ska bifogas en ansökan om verkställbarhetsförklaring och att komplettering kan begäras. Detta bör framgå genom en hänvisning i 18 § till artiklarna 12.1 och 12.2 i 2019 års konvention.

Konventionen innehåller även en bestämmelse som anger att om de handlingar som bifogas en ansökan inte är upprättade på den anmodade statens officiella språk ska de åtföljas av en auktoriserad översättning till ett officiellt språk, såvida inte lagstiftningen i den anmodade staten föreskriver annat (artikel 12.4). I svensk nationell rätt är huvudregeln att samtliga handlingar som ges in till en domstol ska vara skrivna på svenska. Även handlingar på andra språk än svenska kan i vissa fall godtas. Det är domstolens uppgift att i det enskilda fallet bedöma om och i vilken utsträckning som avsteg kan göras från huvudregeln om att handlingar som ges in ska vara skrivna på ett annat språk än svenska. Om en handling som en part ger in är skriven på ett annat språk än svenska får domstolen vid behov låta översätta handlingen (48 § ärendelagen och 33 kap. 9 § rättegångsbalken, förkortad RB). Domstolen kan förelägga parten att tillhandahålla en översättning (jfr NJA 2011 s. 345 och NJA 2022 s. 62). Det finns inte skäl att i fråga om krav på översättning av

handlingar vid tillämpning av 2019 års Haagkonventionen uppställa andra regler än vad som annars gäller enligt svensk nationell rätt. I fråga om översättning av handlingar som bifogas en ansökan om verkställbarhetsförklaring enligt 2019 års Haagkonvention bör således 48 § ärendelagen tillämpas i stället för artikel 12.4 i konventionen.

5.4 Verkställighet

Förslag: Ett utländskt avgörande som förklaras verkställbart enligt 2019 års Haagkonvention ska verkställas enligt utsökningsbalken på samma sätt som en svensk dom som har fått laga kraft.

Skälen för förslaget: Verkställighet av en utländsk dom ska ske enligt lagen i den anmodade staten, om inte annat följer av konventionen (artikel 13.1). Konventionen innehåller inga regler som tar sikte på själva verkställigheten av en dom. Verkställighetsförfarandet regleras alltså uteslutande av nationell rätt.

I svensk rätt finns bestämmelser om verkställighet i utsökningsbalken. Enligt dessa regler är utgångspunkten att en ansökan om verkställighet av en utländsk dom som förklarats verkställbar i Sverige ska ges in till Kronofogdemyndigheten. Kronofogdemyndigheten hanterar sedan verkställighetsärendet inom ramen för utsökningsbalkens bestämmelser. Olika bestämmelser gäller för verkställigheten beroende på vilken typ av avgörande det är fråga om. Enligt 3 kap. 3 § UB får en dom verkställas utan särskilda villkor när den har fått laga kraft. Särskilda regler gäller för verkställighet av domar som inte har fått laga kraft (3 kap. 4–10 §§ UB).

En grundläggande förutsättning för att en dom ska kunna verkställas i en annan konventionsstat enligt 2019 års Haagkonvention är att domen är verkställbar i ursprungsstaten (artikel 4.3). I likhet med 2012 års Bryssel I-förordning, 2000 års Bryssel I-förordning, Brysselkonventionen, Luganokonventionen och 2005 års Haagkonvention ställs däremot inte något krav på att domen ska ha fått laga kraft för att den ska kunna verkställas. Att så är fallet framgår indirekt av möjligheten som finns för en domstol att skjuta upp prövningen eller vägra att förklara avgörandet verkställbart om

domen har överklagats i ursprungsstaten (artikel 4.4). Samma möjlighet finns om tidsfristen för ett ordinärt överklagande ännu inte har löpt ut. Konventionen innehåller alltså spärrar mot verkställighet av avgöranden som inte har fått laga kraft. Motsvarande regler i nämnda unionsrättsakter och internationella instrument har ansetts utgöra betryggande spärrar mot verkställighet av avgöranden som inte har fått laga kraft (se bl.a. prop. 2001/02:146 s. 41 och prop. 2014/15:93 s. 18). Det finns inte skäl att göra någon annan bedömning gällande ett avgörande som förklarats verkställbart enligt 2019 års Haagkonvention.

För att utländska domar ska kunna verkställas i Sverige förutsätts att det finns en särskild föreskrift om det (3 kap. 2 § UB). Det bör därför i 19 § kompletteringslagen tas in en bestämmelse som anger att ett avgörande som har förklarats verkställbart enligt 2019 års Haagkonvention verkställs enligt utsökningsbalken på samma sätt som en svensk dom som har fått laga kraft.

Förfarandet hos Kronofogdemyndigheten vid verkställighet regleras i 2 kap. UB. Det bedöms inte finnas behov av några särregler vid verkställighet av utländska avgöranden som omfattas av 2019 års Haagkonvention. Utsökningsbalkens bestämmelser om hur en ansökan ska göras, vad den ska innehålla och vilka handlingar som ska bifogas kommer därmed att vara tillämpliga även när det gäller ansökningar om verkställighet av utländska avgöranden enligt 2019 års Haagkonvention.

Beträffande 2000 års och 2012 års Bryssel I-förordningar, Brysselkonventionen och Luganokonventionen ska utsökningsbalkens bestämmelser om verkställighet av beslut om kvarstad eller annan säkerhetsåtgärd tillämpas när det gäller verkställighet av ett utländskt avgörande som rör en säkerhetsåtgärd (12 § andra stycket kompletteringslagen). Enligt 2019 års Haagkonvention är ett beslut om säkerhetsåtgärder inte att anse som en dom (artikel 3.1.b) och kan därför inte bli föremål för verkställighet enligt konventionen. Det finns därmed inte något behov av en motsvarande bestämmelse vid verkställighet enligt 2019 års Haagkonvention.

5.5 Behörig domstol och utfärdande av vissa intyg

Förslag: Bestämmelser som kompletterar 2019 års Haagkonvention ska tas in i förordningen om erkännande och verkställighet av vissa utländska avgöranden på privaträttens område.

Ett intyg med information om domen enligt artikel 12.3 i 2019 års Haagkonvention ska utfärdas av den domstol som har meddelat avgörandet.

De domstolar som prövar överklaganden i utsökningsmål ska även vara behöriga att pröva ansökningar om verkställbarhetsförklaring enligt 2019 års Haagkonvention. Vilken domstol som i det enskilda fallet är behörig bör bestämmas utifrån var motparten till den som ansöker om att ett utländskt avgörande ska förklaras verkställbart i Sverige har sin hemvist.

Skälen för förslagen

Behörig domstol för ansökningar om verkställbarhetsförklaring

I promemorian föreslås att en ansökan om verkställbarhetsförklaring enligt 2019 års Haagkonvention ska ges in till den tingsrätt som regeringen föreskriver (se avsnitt 5.2). Verkställighetsförordningen innehåller sådana kompletterande bestämmelser om behörig domstol vid ansökningar enligt bl.a. 2000 års Bryssel I-förordning, Brysselkonventionen, Luganokonventionen, 2012 års Bryssel I-förordning och 2005 års Haagkonvention. Huvudregeln enligt verkställighetsförordningen är att en ansökan om verkställbarhetsförklaring ges in till den tingsrätt som anges i förordningen och inom vars domsområde motparten har sin hemvist (2 §). När det gäller frågan om vilken eller vilka domstolar som ska vara behöriga finns det fördelar med enhetliga regler, dvs. att exekvaturprövningen och prövningen av överklagade utsökningsmål sker vid samma tingsrätt. I enlighet med vad som gäller för flertalet exekvaturärenden, och i linje med tidigare förarbetsuttalanden, bör frågan om vilken tingsrätt som i det enskilda fallet är behörig bestämmas utifrån var motparten till den som ansöker om att ett avgörande ska förklaras verkställbart i Sverige har sin hemvist, se propositionen Nya regler för erkännande och verkställighet av utländska domar på

civilrättens område (prop. 2013/14:219 s. 85–87). Samma ordning för behörig domstol bör alltså gälla för ansökningar om verkställbarhetsförklaring enligt 2019 års Haagkonvention som för övriga unionsrättsakter och internationella instrument som följer av förordningen. Det innebär vidare att om motparten inte har sin hemvist i Sverige, görs ansökan till Nacka tingsrätt (se 2 § andra stycket verkställighetsförordningen).

Det behöver inte göras någon ändring i verkställighetsförordningen för att reglera vilka domstolar som är behöriga att pröva ansökningar enligt 2019 års Haagkonvention. 2 § i förordningen hänvisar nämligen till 17 § kompletteringslagen, som enligt förslaget i den här promemorian ska omfatta även 2019 års Haagkonvention (se avsnitt 5.2). Det bör däremot göras ett tillägg i 1 § verkställighetsförordningen (en ny punkt åtta) som anger att förordningen innehåller bestämmelser som kompletterar 2019 års Haagkonvention.

Intyg enligt 2019 års Haagkonvention

Till en framställning om erkännande eller verkställighet enligt 2019 års Haagkonvention kan en part foga en handling rörande domen som är utfärdad av en domstol i ursprungsstaten (artikel 12.3). För detta ändamål kan ett standardformulär användas som har tagits fram av Haagkonferensen för internationell privaträtt. Formuläret innehåller information om bl.a. domstolen i ursprungslandet och om domen. Motsvarande intyg enligt 2005 års Haagkonvention utfärdas av den domstol som har meddelat avgörandet (5 § verkställighetsförordningen). Samma reglering bör gälla för intyg enligt 2019 års Haagkonvention. Ett tillägg med denna innebörd bör därför göras i 5 § verkställighetsförordningen.

Befrielse från skyldighet att ställa säkerhet för rättegångskostnader

En utländsk medborgare som inte har hemvist här i landet eller en utländsk juridisk person som vill väcka talan vid svensk domstol mot en svensk medborgare, mot någon som har hemvist i Sverige eller mot en svensk juridisk person, ska på svarandens yrkande ställa säkerhet för rättegångskostnader (1 § lagen [1980:307] om skyldig-

het för utländska käreande att ställa säkerhet för rättegångskostnader). Lagen gäller även ärenden och med käreande jämföras den som är sökande i ett ärende (1 § andra stycket samma lag). I den mån det har avtalats i internationella överenskommelser som är bindande för Sverige, är utländska medborgare och utländska juridiska personer befriade från skyldigheten att ställa sådan säkerhet (5 § samma lag). Information om vilka som är befriade från den skyldigheten finns i regeringens tillkännagivande (2018:193) om befrielse i vissa fall för utländska käreande att ställa säkerhet för rättegångskostnader.

Enligt 2019 års Haagkonvention gäller att ingen säkerhet, borgen eller deposition får krävas från en part som begär verkställighet av en dom enbart på den grunden att parten i fråga är utländsk medborgare eller inte har sin hemvist eller vistelseort i den stat där verkställighet begärs (artikel 14.1). Konventionen är en sådan internationell överenskommelse som är bindande för Sverige enligt 5 § lagen om skyldighet för utländska käreande att ställa säkerhet för rättegångskostnader. Det nuvarande tillkännagivandet bör därför ersättas av ett nytt, i vilket det i en ny punkt anges att även part i ärende som inletts enligt bestämmelserna i 2019 års Haagkonventionen är befriad från skyldigheten att ställa säkerhet för rättegångskostnader.

6 Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

Förslag: Författningsändringarna ska träda i kraft den 1 september 2023.

Bedömning: Det finns inget behov av övergångsbestämmelser.

Skälen för förslaget och bedömningen: För EU:s och därmed för Sveriges del träder 2019 års Haagkonvention i kraft tolv månader efter att såväl EU som ett tredjeland har anslutit sig (se artiklarna 28 och 29 i konventionen). Förslagen i promemorian avser svenska kompletterande bestämmelser till konventionen och bör därmed träda i kraft den dag då konventionen träder i kraft i förhållande till EU. EU tillträdde konventionen den 29 augusti 2022. I och med att Ukraina tillträdde konventionen samma dag kommer den att träda i kraft den 1 september 2023 såvida inte någon av parterna under tolv-månadersperioden anmäler att konventionen inte ska ha verkan i förhållande till den andra parten. De kompletterande svenska bestämmelserna föreslås därför träda i kraft den 1 september 2023.

Konventionen innehåller en bestämmelse som föreskriver att den ska tillämpas på erkännande och verkställighet av domar, om konventionen vid den tidpunkt då ett förfarande inleddes i ursprungsstaten hade verkan mellan den staten och den anmodade staten (artikel 16). Utgångspunkten när det gäller ikraftträdandet av processrättslig lagstiftning är att nya regler börjar tillämpas genast efter ikraftträdandet. Det finns inget behov av övergångsbestämmelser.

7 Konsekvenser av förslagen

Bedömning: Konventionen förbättrar tillgången till effektiva rättsmedel och underlättar gränsöverskridande handel. Konventionen och de kompletterande svenska bestämmelserna kan medföra en marginell ökning av antalet ärenden i de allmänna domstolarna och hos Kronofogdemyndigheten. De ökade kostnader som kan uppstå bedöms bli marginella och kan hanteras inom befintliga ekonomiska ramar.

Skälen för bedömningen: Konventionen innebär att privaträttsliga domar kan erkännas och verkställas i andra konventionsländer. Konventionen förbättrar tillgången till effektiva rättsmedel och underlättar gränsöverskridande handel och investeringar, bl.a. genom att minska kostnader och risker som är förknippade med sådana transaktioner. Den medför också större förutsägbarhet i tvister med internationell karaktär då parterna lättare kan bedöma i vilka fall en dom från en stat kommer att kunna erkännas och verkställas i andra stater.

EU:s tillträde till 2019 års Haagkonvention och de kompletterande svenska bestämmelserna innebär att det i Sverige kommer att bli möjligt att i tingsrätt ansöka om verkställbarhetsförklaring av utländska avgöranden som meddelats av domstolar i länder utanför EU som tillträtt konventionen. Om konventionen får en stor anslutning och därmed ett stort genomslag kan mängden ärenden i de allmänna domstolarna öka. Det är svårt att göra några säkra prognoser om detta, men det bör under alla förhållanden inte bli fråga om annat än en marginell ökning. För domar från länder inom EU kommer det inte att innebära någon skillnad, utan de EU-rättsliga regelverken kommer att fortsätta tillämpas.

En eventuell ökning av antalet verkställbara domar medför i förlängningen att också Kronofogdemyndigheten kan få en ökad ärendetillströmning. Även här är det svårt att förutse omfattningen av en eventuell ökning, men i enlighet med bedömningen ovan bör det inte bli fråga om annat än en marginell ökning.

EU:s tillträde till konventionen och de kompletterande svenska bestämmelserna bedöms sammantaget inte medföra annat än marginellt ökade kostnader för Sveriges Domstolar och Kronofogdemyndigheten. Kostnaderna bedöms kunna hanteras inom befintliga ekonomiska ramar.

8 Författningskommentar

Förlaget till lag om ändring i lagen (2014:912) med kompletterande bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och internationell verkställighet av vissa avgöranden

1 §

Denna lag innehåller bestämmelser som kompletterar

1. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (2012 års Bryssel I-förordning),

2. rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (2000 års Bryssel I-förordning),

3. konventionen den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område jämte tillträdeskonventioner (Brysselkonventionen),

4. konventionen den 30 oktober 2007 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (Luganokonventionen),

5. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 805/2004 av den 21 april 2004 om införande av en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar (förordningen om den europeiska exekutionstiteln),

6. Haagkonventionen av den 30 juni 2005 om avtal om val av domstol (2005 års Haagkonvention), *och*

7. *Haagkonventionen av den 2 juli 2019 om erkännande och verkställighet av utländska domar på privaträttens område (2019 års Haagkonvention).*

Genom första stycket 1 och 2 kompletterar lagens bestämmelser även avtalet den 19 oktober 2005 mellan Europeiska gemenskapen och Konungariket Danmark om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (Danmarksavtalet), eftersom 2012 års Bryssel I-förordning och 2000 års Bryssel I-förordning tillämpas i förhållandet mellan EU och Danmark till följd av detta avtal.

Paragrafen anger lagens innehåll. Övervägandena finns i avsnitt 5.1.

Ändringen innebär att det i *första stycket* införs en punkt 7 som anger att lagen kompletterar Haagkonventionen av den 2 juli 2019 om erkännande och verkställighet av utländska domar på privaträttens område (2019 års Haagkonvention). Genom EU:s anslutning till 2019 års Haagkonvention blir konventionen bindande för Sverige och övriga medlemsstater i EU förutom Danmark. När konventionen träder i kraft blir den direkt tillämplig i Sverige. EU har lämnat ett förbehåll vid anslutningen till konventionen. Enligt förbehållet kommer konventionens regler om erkännande och verkställighet inte att vara tillämpliga på domar om nyttjanderätt till fast egendom belägen i EU, för annat än bostadsändamål (jfr artikel 24.1 i 2012 års Bryssel I-förordning).

17 §

En ansökan om att ett avgörande ska förklaras verkställbart i Sverige enligt 2005 års Haagkonvention *eller* 2019 års Haagkonvention görs till den tingsrätt som regeringen föreskriver.

Paragrafen innehåller en bestämmelse om behörig domstol för ansökningar enligt 2005 års eller 2019 års Haagkonventioner. Övervägandena finns i avsnitt 5.2.

Ändringen innebär att en ansökan om verkställbarhetsförklaring enligt 2019 års Haagkonvention ska göras till den tingsrätt som regeringen föreskriver. Det är alltså regeringen som föreskriver vilka av landets tingsrätter som ska vara behöriga att pröva sådana ansökningar även enligt 2019 års Haagkonvention.

18 §

I artikel 13.1 och 13.2 i 2005 års Haagkonvention *och i artikel 12.1 och 12.2 i 2019 års Haagkonvention* finns bestämmelser om vilka

handlingar som ska bifogas en ansökan som avses i 17 § och om komplettering i vissa fall. Vid handläggning i domstol tillämpas i övrigt lagen (1996:242) om domstolsärenden.

I paragrafen regleras vilka processrättsliga bestämmelser som ska tillämpas i ärenden om verkställbarhetsförklaring enligt 2005 års och 2019 års Haagkonventioner. Övervägandena finns i avsnitt 5.3.

Ändringen innebär att det införs en upplysning om att det i 2019 års Haagkonvention finns bestämmelser som anger vilka handlingar som ska bifogas en ansökan om verkställbarhetsförklaring (artikel 12.1) och som anger att domstolen kan begära in de ytterligare handlingar som behövs för att bedöma om det finns förutsättningar att förklara ett avgörande verkställbart (artikel 12.2).

Vidare innebär ändringen att lagen om domstolsärenden (ärendelagen) tillämpas vid domstolarnas handläggning i övrigt av ärenden om verkställbarhetsförklaring enligt 2019 års Haagkonvention. Ärendelagen innehåller regler om bl.a. domstolarnas sammansättning (3 §), vilka uppgifter en ansökan ska innehålla (6 §), brister i en inledande skrivelse m.m. (9 och 10 §§) och handläggningen i allmänhet. Av ärendelagen framgår att beslut får överklagas till hovrätten respektive Högsta domstolen och att prövningstillstånd krävs i båda instanserna (39 och 40 §§). I fråga om översättning av handlingar tillämpas 48 § ärendelagen i stället för konventionernas bestämmelser om översättning av handlingar som bifogas ansökan (jfr artikel 12.4).

19 §

Om ett avgörande förklaras verkställbart enligt 2005 års Haagkonvention *eller* 2019 års Haagkonvention, verkställs avgörandet enligt utskökningsbalken på samma sätt som en svensk dom som har fått laga kraft.

Paragrafen innehåller en bestämmelse om vad som gäller för verkställighet av utländska avgöranden som förklarats verkställbara enligt 2005 års och 2019 års Haagkonventioner. Övervägandena finns i avsnitt 5.4.

Ändringen innebär att utländska avgöranden som förklarats verkställbara enligt 2019 års Haagkonvention verkställs enligt utskökningsbalken (UB). En ansökan om verkställighet görs hos Krono-

fogdemyndigheten. Avgörandet verkställs på samma sätt som en svensk dom som har fått laga kraft. Bestämmelserna om domar som inte fått laga kraft i 3 kap. 4–10 §§ UB tillämpas alltså inte. Däremot kan en domstol skjuta upp prövningen av en ansökan om verkställbarhetsförklaring eller vägra att förklara en dom verkställbar, om domen i fråga har överklagats eller om tidsfristen för ett ordinärt överklagande ännu inte har löpt ut (artikel 4.4 i 2019 års Haagkonvention).

41. CONVENTION ON THE RECOGNITION AND ENFORCEMENT OF FOREIGN JUDGMENTS IN CIVIL OR COMMERCIAL MATTERS

(concluded 2 July 2019)

The Contracting Parties to the present Convention,

Desiring to promote effective access to justice for all and to facilitate rule-based multilateral trade and investment, and mobility, through judicial co-operation,

Believing that such co-operation can be enhanced through the creation of a uniform set of core rules on recognition and enforcement of foreign judgments in civil or commercial matters, to facilitate the effective recognition and enforcement of such judgments,

Convinced that such enhanced judicial co-operation requires, in particular, an international legal regime that provides greater predictability and certainty in relation to the global circulation of foreign judgments, and that is complementary to the *Convention of 30 June 2005 on Choice of Court Agreements*,

Have resolved to conclude this Convention to this effect and have agreed upon the following provisions –

CHAPTER I – SCOPE AND DEFINITIONS

Article 1

Scope

1. This Convention shall apply to the recognition and enforcement of judgments in civil or commercial matters. It shall not extend in particular to revenue, customs or administrative matters.
2. This Convention shall apply to the recognition and enforcement in one Contracting State of a judgment given by a court of another Contracting State.

Article 2

Exclusions from scope

1. This Convention shall not apply to the following matters –
  - (a) the status and legal capacity of natural persons;
  - (b) maintenance obligations;

- (c) other family law matters, including matrimonial property regimes and other rights or obligations arising out of marriage or similar relationships;
- (d) wills and succession;
- (e) insolvency, composition, resolution of financial institutions, and analogous matters;
- (f) the carriage of passengers and goods;
- (g) transboundary marine pollution, marine pollution in areas beyond national jurisdiction, ship-source marine pollution, limitation of liability for maritime claims, and general average;
- (h) liability for nuclear damage;
- (i) the validity, nullity, or dissolution of legal persons or associations of natural or legal persons, and the validity of decisions of their organs;
- (j) the validity of entries in public registers;
- (k) defamation;
- (l) privacy;
- (m) intellectual property;
- (n) activities of armed forces, including the activities of their personnel in the exercise of their official duties;
- (o) law enforcement activities, including the activities of law enforcement personnel in the exercise of their official duties;
- (p) anti-trust (competition) matters, except where the judgment is based on conduct that constitutes an anti-competitive agreement or concerted practice among actual or potential competitors to fix prices, make rigged bids, establish output restrictions or quotas, or divide markets by allocating customers, suppliers, territories or lines of commerce, and where such conduct and its effect both occurred in the State of origin;
- (q) sovereign debt restructuring through unilateral State measures.

2. A judgment is not excluded from the scope of this Convention where a matter to which this Convention does not apply arose merely as a preliminary question in the proceedings in which the judgment was given, and not as an object of the proceedings. In particular, the mere fact that such a matter arose by way of defence does not exclude a judgment from the Convention, if that matter was not an object of the proceedings.

3. This Convention shall not apply to arbitration and related proceedings.

4. A judgment is not excluded from the scope of this Convention by the mere fact that a State, including a government, a governmental agency or any person acting for a State, was a party to the proceedings.

5. Nothing in this Convention shall affect privileges and immunities of States or of international organisations, in respect of themselves and of their property.

Article 3
Definitions

1. In this Convention –
  - (a) “defendant” means a person against whom the claim or counterclaim was brought in the State of origin;
  - (b) “judgment” means any decision on the merits given by a court, whatever that decision may be called, including a decree or order, and a determination of costs or expenses of the proceedings by the court (including an officer of the court), provided that the determination relates to a decision on the merits which may be recognised or enforced under this Convention. An interim measure of protection is not a judgment.
2. An entity or person other than a natural person shall be considered to be habitually resident in the State –
  - (a) where it has its statutory seat;
  - (b) under the law of which it was incorporated or formed;
  - (c) where it has its central administration; or
  - (d) where it has its principal place of business.

CHAPTER II – RECOGNITION AND ENFORCEMENT

Article 4
General provisions

1. A judgment given by a court of a Contracting State (State of origin) shall be recognised and enforced in another Contracting State (requested State) in accordance with the provisions of this Chapter. Recognition or enforcement may be refused only on the grounds specified in this Convention.
2. There shall be no review of the merits of the judgment in the requested State. There may only be such consideration as is necessary for the application of this Convention.
3. A judgment shall be recognised only if it has effect in the State of origin, and shall be enforced only if it is enforceable in the State of origin.
4. Recognition or enforcement may be postponed or refused if the judgment referred to under paragraph 3 is the subject of review in the State of origin or if the time limit for seeking ordinary review has not expired. A refusal does not prevent a subsequent application for recognition or enforcement of the judgment.

Article 5
Bases for recognition and enforcement

1. A judgment is eligible for recognition and enforcement if one of the following requirements is met –

- (a) the person against whom recognition or enforcement is sought was habitually resident in the State of origin at the time that person became a party to the proceedings in the court of origin;
- (b) the natural person against whom recognition or enforcement is sought had their principal place of business in the State of origin at the time that person became a party to the proceedings in the court of origin and the claim on which the judgment is based arose out of the activities of that business;
- (c) the person against whom recognition or enforcement is sought is the person that brought the claim, other than a counterclaim, on which the judgment is based;
- (d) the defendant maintained a branch, agency, or other establishment without separate legal personality in the State of origin at the time that person became a party to the proceedings in the court of origin, and the claim on which the judgment is based arose out of the activities of that branch, agency, or establishment;
- (e) the defendant expressly consented to the jurisdiction of the court of origin in the course of the proceedings in which the judgment was given;
- (f) the defendant argued on the merits before the court of origin without contesting jurisdiction within the timeframe provided in the law of the State of origin, unless it is evident that an objection to jurisdiction or to the exercise of jurisdiction would not have succeeded under that law;
- (g) the judgment ruled on a contractual obligation and it was given by a court of the State in which performance of that obligation took place, or should have taken place, in accordance with
  - (i) the agreement of the parties, or
  - (ii) the law applicable to the contract, in the absence of an agreed place of performance, unless the activities of the defendant in relation to the transaction clearly did not constitute a purposeful and substantial connection to that State;
- (h) the judgment ruled on a lease of immovable property (tenancy) and it was given by a court of the State in which the property is situated;
- (i) the judgment ruled against the defendant on a contractual obligation secured by a right *in rem* in immovable property located in the State of origin, if the contractual claim was brought together with a claim against the same defendant relating to that right *in rem*;
- (j) the judgment ruled on a non-contractual obligation arising from death, physical injury, damage to or loss of tangible property, and the act or omission directly causing such harm occurred in the State of origin, irrespective of where that harm occurred;
- (k) the judgment concerns the validity, construction, effects, administration or variation of a trust created voluntarily and evidenced in writing, and –
  - (i) at the time the proceedings were instituted, the State of origin was designated in the trust instrument as a State in the courts of which disputes about such matters are to be determined; or
  - (ii) at the time the proceedings were instituted, the State of origin was expressly or impliedly designated in the trust instrument as the State in which the principal place of administration of the trust is situated.

This sub-paragraph only applies to judgments regarding internal aspects of a trust between persons who are or were within the trust relationship;

- (l) the judgment ruled on a counterclaim –
  - (i) to the extent that it was in favour of the counterclaimant, provided that the counterclaim arose out of the same transaction or occurrence as the claim; or
  - (ii) to the extent that it was against the counterclaimant, unless the law of the State of origin required the counterclaim to be filed in order to avoid preclusion;
- (m) the judgment was given by a court designated in an agreement concluded or documented in writing or by any other means of communication which renders information accessible so as to be usable for subsequent reference, other than an exclusive choice of court agreement.

For the purposes of this sub-paragraph, an “exclusive choice of court agreement” means an agreement concluded by two or more parties that designates, for the purpose of deciding disputes which have arisen or may arise in connection with a particular legal relationship, the courts of one State or one or more specific courts of one State to the exclusion of the jurisdiction of any other courts.

2. If recognition or enforcement is sought against a natural person acting primarily for personal, family or household purposes (a consumer) in matters relating to a consumer contract, or against an employee in matters relating to the employee’s contract of employment –

- (a) paragraph 1(e) applies only if the consent was addressed to the court, orally or in writing;
- (b) paragraph 1(f), (g) and (m) do not apply.

3. Paragraph 1 does not apply to a judgment that ruled on a residential lease of immovable property (tenancy) or ruled on the registration of immovable property. Such a judgment is eligible for recognition and enforcement only if it was given by a court of the State where the property is situated.

Article 6

Exclusive basis for recognition and enforcement

Notwithstanding Article 5, a judgment that ruled on rights *in rem* in immovable property shall be recognised and enforced if and only if the property is situated in the State of origin.

Article 7

Refusal of recognition and enforcement

1. Recognition or enforcement may be refused if –
  - (a) the document which instituted the proceedings or an equivalent document, including a statement of the essential elements of the claim –
    - (i) was not notified to the defendant in sufficient time and in such a way as to enable them to arrange for their defence, unless the defendant entered an appearance and presented their case without contesting notification in the court of origin, provided that the law of the State of origin permitted notification to be contested; or
    - (ii) was notified to the defendant in the requested State in a manner that is incompatible with fundamental principles of the requested State concerning service of documents;
  - (b) the judgment was obtained by fraud;

- (c) recognition or enforcement would be manifestly incompatible with the public policy of the requested State, including situations where the specific proceedings leading to the judgment were incompatible with fundamental principles of procedural fairness of that State and situations involving infringements of security or sovereignty of that State;
- (d) the proceedings in the court of origin were contrary to an agreement, or a designation in a trust instrument, under which the dispute in question was to be determined in a court of a State other than the State of origin;
- (e) the judgment is inconsistent with a judgment given by a court of the requested State in a dispute between the same parties; or
- (f) the judgment is inconsistent with an earlier judgment given by a court of another State between the same parties on the same subject matter, provided that the earlier judgment fulfils the conditions necessary for its recognition in the requested State.

2. Recognition or enforcement may be postponed or refused if proceedings between the same parties on the same subject matter are pending before a court of the requested State, where –

- (a) the court of the requested State was seised before the court of origin; and
- (b) there is a close connection between the dispute and the requested State.

A refusal under this paragraph does not prevent a subsequent application for recognition or enforcement of the judgment.

Article 8 *Preliminary questions*

1. A ruling on a preliminary question shall not be recognised or enforced under this Convention if the ruling is on a matter to which this Convention does not apply or on a matter referred to in Article 6 on which a court of a State other than the State referred to in that Article ruled.

2. Recognition or enforcement of a judgment may be refused if, and to the extent that, the judgment was based on a ruling on a matter to which this Convention does not apply, or on a matter referred to in Article 6 on which a court of a State other than the State referred to in that Article ruled.

Article 9 *Severability*

Recognition or enforcement of a severable part of a judgment shall be granted where recognition or enforcement of that part is applied for, or only part of the judgment is capable of being recognised or enforced under this Convention.

Article 10 *Damages*

1. Recognition or enforcement of a judgment may be refused if, and to the extent that, the judgment awards damages, including exemplary or punitive damages, that do not compensate a party for actual loss or harm suffered.

2. The court addressed shall take into account whether and to what extent the damages awarded by the court of origin serve to cover costs and expenses relating to the proceedings.

Article 11

Judicial settlements (transactions judiciaires)

Judicial settlements (*transactions judiciaires*) which a court of a Contracting State has approved, or which have been concluded in the course of proceedings before a court of a Contracting State, and which are enforceable in the same manner as a judgment in the State of origin, shall be enforced under this Convention in the same manner as a judgment.

Article 12

Documents to be produced

1. The party seeking recognition or applying for enforcement shall produce –
  - (a) a complete and certified copy of the judgment;
  - (b) if the judgment was given by default, the original or a certified copy of a document establishing that the document which instituted the proceedings or an equivalent document was notified to the defaulting party;
  - (c) any documents necessary to establish that the judgment has effect or, where applicable, is enforceable in the State of origin;
  - (d) in the case referred to in Article 11, a certificate of a court (including an officer of the court) of the State of origin stating that the judicial settlement or a part of it is enforceable in the same manner as a judgment in the State of origin.
2. If the terms of the judgment do not permit the court addressed to verify whether the conditions of this Chapter have been complied with, that court may require any necessary documents.
3. An application for recognition or enforcement may be accompanied by a document relating to the judgment, issued by a court (including an officer of the court) of the State of origin, in the form recommended and published by the Hague Conference on Private International Law.
4. If the documents referred to in this Article are not in an official language of the requested State, they shall be accompanied by a certified translation into an official language, unless the law of the requested State provides otherwise.

Article 13

Procedure

1. The procedure for recognition, declaration of enforceability or registration for enforcement, and the enforcement of the judgment, are governed by the law of the requested State unless this Convention provides otherwise. The court of the requested State shall act expeditiously.
2. The court of the requested State shall not refuse the recognition or enforcement of a judgment under this Convention on the ground that recognition or enforcement should be sought in another State.

Article 14
Costs of proceedings

1. No security, bond or deposit, however described, shall be required from a party who in one Contracting State applies for enforcement of a judgment given by a court of another Contracting State on the sole ground that such party is a foreign national or is not domiciled or resident in the State in which enforcement is sought.
2. An order for payment of costs or expenses of proceedings, made in a Contracting State against any person exempt from requirements as to security, bond, or deposit by virtue of paragraph 1 or of the law of the State where proceedings have been instituted, shall, on the application of the person entitled to the benefit of the order, be rendered enforceable in any other Contracting State.
3. A State may declare that it shall not apply paragraph 1 or designate by a declaration which of its courts shall not apply paragraph 1.

Article 15
Recognition and enforcement under national law

Subject to Article 6, this Convention does not prevent the recognition or enforcement of judgments under national law.

CHAPTER III – GENERAL CLAUSES

Article 16
Transitional provision

This Convention shall apply to the recognition and enforcement of judgments if, at the time the proceedings were instituted in the State of origin, the Convention had effect between that State and the requested State.

Article 17
Declarations limiting recognition and enforcement

A State may declare that its courts may refuse to recognise or enforce a judgment given by a court of another Contracting State if the parties were resident in the requested State, and the relationship of the parties and all other elements relevant to the dispute, other than the location of the court of origin, were connected only with the requested State.

Article 18
Declarations with respect to specific matters

1. Where a State has a strong interest in not applying this Convention to a specific matter, that State may declare that it will not apply the Convention to that matter. The State making such a declaration shall ensure that the declaration is no broader than necessary and that the specific matter excluded is clearly and precisely defined.
2. With regard to that matter, the Convention shall not apply –
  - (a) in the Contracting State that made the declaration;

- (b) in other Contracting States, where recognition or enforcement of a judgment given by a court of a Contracting State that made the declaration is sought.

Article 19

Declarations with respect to judgments pertaining to a State

1. A State may declare that it shall not apply this Convention to judgments arising from proceedings to which any of the following is a party –

- (a) that State, or a natural person acting for that State; or
- (b) a government agency of that State, or a natural person acting for such a government agency.

The State making such a declaration shall ensure that the declaration is no broader than necessary and that the exclusion from scope is clearly and precisely defined. The declaration shall not distinguish between judgments where the State, a government agency of that State or a natural person acting for either of them is a defendant or claimant in the proceedings before the court of origin.

2. Recognition or enforcement of a judgment given by a court of a State that made a declaration pursuant to paragraph 1 may be refused if the judgment arose from proceedings to which either the State that made the declaration or the requested State, one of their government agencies or a natural person acting for either of them is a party, to the same extent as specified in the declaration.

Article 20

Uniform interpretation

In the interpretation of this Convention, regard shall be had to its international character and to the need to promote uniformity in its application.

Article 21

Review of operation of the Convention

The Secretary General of the Hague Conference on Private International Law shall at regular intervals make arrangements for review of the operation of this Convention, including any declarations, and shall report to the Council on General Affairs and Policy.

Article 22

Non-unified legal systems

1. In relation to a Contracting State in which two or more systems of law apply in different territorial units with regard to any matter dealt with in this Convention –

- (a) any reference to the law or procedure of a State shall be construed as referring, where appropriate, to the law or procedure in force in the relevant territorial unit;
- (b) any reference to the court or courts of a State shall be construed as referring, where appropriate, to the court or courts in the relevant territorial unit;

- (c) any reference to a connection with a State shall be construed as referring, where appropriate, to a connection with the relevant territorial unit;
  - (d) any reference to a connecting factor in relation to a State shall be construed as referring, where appropriate, to that connecting factor in relation to the relevant territorial unit.
2. Notwithstanding paragraph 1, a Contracting State with two or more territorial units in which different systems of law apply shall not be bound to apply this Convention to situations which involve solely such different territorial units.
  3. A court in a territorial unit of a Contracting State with two or more territorial units in which different systems of law apply shall not be bound to recognise or enforce a judgment from another Contracting State solely because the judgment has been recognised or enforced in another territorial unit of the same Contracting State under this Convention.
  4. This Article shall not apply to Regional Economic Integration Organisations.

Article 23

Relationship with other international instruments

1. This Convention shall be interpreted so far as possible to be compatible with other treaties in force for Contracting States, whether concluded before or after this Convention.
2. This Convention shall not affect the application by a Contracting State of a treaty that was concluded before this Convention.
3. This Convention shall not affect the application by a Contracting State of a treaty concluded after this Convention as concerns the recognition or enforcement of a judgment given by a court of a Contracting State that is also a Party to that treaty. Nothing in the other treaty shall affect the obligations under Article 6 towards Contracting States that are not Parties to that treaty.
4. This Convention shall not affect the application of the rules of a Regional Economic Integration Organisation that is a Party to this Convention as concerns the recognition or enforcement of a judgment given by a court of a Contracting State that is also a Member State of the Regional Economic Integration Organisation where –
  - (a) the rules were adopted before this Convention was concluded; or
  - (b) the rules were adopted after this Convention was concluded, to the extent that they do not affect the obligations under Article 6 towards Contracting States that are not Member States of the Regional Economic Integration Organisation.

CHAPTER IV – FINAL CLAUSES

Article 24

Signature, ratification, acceptance, approval or accession

1. This Convention shall be open for signature by all States.
2. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval by the signatory States.

3. This Convention shall be open for accession by all States.
4. Instruments of ratification, acceptance, approval or accession shall be deposited with the Ministry of Foreign Affairs of the Kingdom of the Netherlands, depositary of the Convention.

Article 25

Declarations with respect to non-unified legal systems

1. If a State has two or more territorial units in which different systems of law apply in relation to matters dealt with in this Convention, it may declare that the Convention shall extend to all its territorial units or only to one or more of them. Such a declaration shall state expressly the territorial units to which the Convention applies.
2. If a State makes no declaration under this Article, the Convention shall extend to all territorial units of that State.
3. This Article shall not apply to Regional Economic Integration Organisations.

Article 26

Regional Economic Integration Organisations

1. A Regional Economic Integration Organisation which is constituted solely by sovereign States and has competence over some or all of the matters governed by this Convention may sign, accept, approve or accede to this Convention. The Regional Economic Integration Organisation shall in that case have the rights and obligations of a Contracting State, to the extent that the Organisation has competence over matters governed by this Convention.
2. The Regional Economic Integration Organisation shall, at the time of signature, acceptance, approval or accession, notify the depositary in writing of the matters governed by this Convention in respect of which competence has been transferred to that Organisation by its Member States. The Organisation shall promptly notify the depositary in writing of any changes to its competence as specified in the most recent notice given under this paragraph.
3. For the purposes of the entry into force of this Convention, any instrument deposited by a Regional Economic Integration Organisation shall not be counted unless the Regional Economic Integration Organisation declares in accordance with Article 27(1) that its Member States will not be Parties to this Convention.
4. Any reference to a "Contracting State" or "State" in this Convention shall apply equally, where appropriate, to a Regional Economic Integration Organisation.

Article 27

Regional Economic Integration Organisation as a Contracting Party without its Member States

1. At the time of signature, acceptance, approval or accession, a Regional Economic Integration Organisation may declare that it exercises competence over all the matters governed by this Convention and that its Member States will not be Parties to this Convention but shall be bound by virtue of the signature, acceptance, approval or accession of the Organisation.

2. In the event that a declaration is made by a Regional Economic Integration Organisation in accordance with paragraph 1, any reference to a “Contracting State” or “State” in this Convention shall apply equally, where appropriate, to the Member States of the Organisation.

Article 28
Entry into force

1. This Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of the period during which a notification may be made in accordance with Article 29(2) with respect to the second State that has deposited its instrument of ratification, acceptance, approval or accession referred to in Article 24.

2. Thereafter this Convention shall enter into force –

- (a) for each State subsequently ratifying, accepting, approving or acceding to it, on the first day of the month following the expiration of the period during which notifications may be made in accordance with Article 29(2) with respect to that State;
- (b) for a territorial unit to which this Convention has been extended in accordance with Article 25 after the Convention has entered into force for the State making the declaration, on the first day of the month following the expiration of three months after the notification of the declaration referred to in that Article.

Article 29
Establishment of relations pursuant to the Convention

1. This Convention shall have effect between two Contracting States only if neither of them has notified the depositary regarding the other in accordance with paragraph 2 or 3. In the absence of such a notification, the Convention has effect between two Contracting States from the first day of the month following the expiration of the period during which notifications may be made.

2. A Contracting State may notify the depositary, within 12 months after the date of the notification by the depositary referred to in Article 32(a), that the ratification, acceptance, approval or accession of another State shall not have the effect of establishing relations between the two States pursuant to this Convention.

3. A State may notify the depositary, upon the deposit of its instrument pursuant to Article 24(4), that its ratification, acceptance, approval or accession shall not have the effect of establishing relations with a Contracting State pursuant to this Convention.

4. A Contracting State may at any time withdraw a notification that it has made under paragraph 2 or 3. Such a withdrawal shall take effect on the first day of the month following the expiration of three months following the date of notification.

Article 30
Declarations

1. Declarations referred to in Articles 14, 17, 18, 19 and 25 may be made upon signature, ratification, acceptance, approval or accession or at any time thereafter, and may be modified or withdrawn at any time.

2. Declarations, modifications and withdrawals shall be notified to the depositary.

3. A declaration made at the time of signature, ratification, acceptance, approval or accession shall take effect simultaneously with the entry into force of this Convention for the State concerned.

4. A declaration made at a subsequent time, and any modification or withdrawal of a declaration, shall take effect on the first day of the month following the expiration of three months following the date on which the notification is received by the depositary.

5. A declaration made at a subsequent time, and any modification or withdrawal of a declaration, shall not apply to judgments resulting from proceedings that have already been instituted before the court of origin when the declaration takes effect.

Article 31 *Denunciation*

1. A Contracting State to this Convention may denounce it by a notification in writing addressed to the depositary. The denunciation may be limited to certain territorial units of a non-unified legal system to which this Convention applies.

2. The denunciation shall take effect on the first day of the month following the expiration of 12 months after the date on which the notification is received by the depositary. Where a longer period for the denunciation to take effect is specified in the notification, the denunciation shall take effect upon the expiration of such longer period after the date on which the notification is received by the depositary.

Article 32 *Notifications by the depositary*

The depositary shall notify the Members of the Hague Conference on Private International Law, and other States and Regional Economic Integration Organisations which have signed, ratified, accepted, approved or acceded to this Convention in accordance with Articles 24, 26 and 27 of the following –

- (a) the signatures, ratifications, acceptances, approvals and accessions referred to in Articles 24, 26 and 27;
- (b) the date on which this Convention enters into force in accordance with Article 28;
- (c) the notifications, declarations, modifications and withdrawals referred to in Articles 26, 27, 29 and 30; and
- (d) the denunciations referred to in Article 31.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Convention.

Done at The Hague, on the 2nd day of July 2019, in the English and French languages, both texts being equally authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Government of the Kingdom of the Netherlands, and of which a certified copy shall be sent, through diplomatic channels, to each of the Members of the Hague Conference on Private International Law at the time of its Twenty-Second Session and to each of the other States which have participated in that Session.

Bryssel den 16.7.2021
COM(2021) 388 final

ANNEX

BILAGA

till

förslag till RÅDETS BESLUT

**om Europeiska unionens anslutning till konventionen om erkännande och verkställighet
av utländska domar på privaträttens område**

{SEC(2021) 279 final} - {SWD(2021) 192 final} - {SWD(2021) 193 final}

KONVENTION OM ERKÄNNANDE OCH VERKSTÄLLIGHET AV UTLÄNDSKA DOMAR PÅ PRIVATRÄTTENS OMRÅDE

De fördragsslutande parterna i denna konvention,

som genom rättsligt samarbete önskar främja faktisk tillgång till rättslig prövning för alla och underlätta regelbaserad multilateral handel och regelbaserade multilaterala investeringar samt rörlighet,

som anser att ett sådant samarbete kan förbättras genom skapandet av en enhetlig uppsättning grundläggande regler för erkännande och verkställighet av utländska domar på privaträttens område, i syfte att underlätta ett effektivt erkännande och verkställande av sådana domar,

som är övertygade om att ett sådant förbättrat rättsligt samarbete särskilt kräver ett internationellt rättssystem som ger större förutsägbarhet och säkerhet när det gäller global rörlighet för utländska domar och som fungerar som komplement till konventionen av den 30 juni 2005 om avtal om val av domstol,

har beslutat att ingå denna konvention för dessa ändamål och har enats om följande bestämmelser:

KAPITEL I – TILLÄMPNINGSSOMRÅDE OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Tillämpningsområde

1. Denna konvention ska tillämpas på erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område. Den ska i synnerhet inte tillämpas på skattefrågor, tullfrågor och förvaltningsrättsliga frågor.
2. Denna konvention ska tillämpas på erkännande och verkställighet i en konventionsstat av en dom som har meddelats av en domstol i en annan konventionsstat.

Artikel 2

Undantag från tillämpningsområdet

1. Denna konvention ska inte tillämpas på frågor inom följande områden:
  - a) Fysiska personers ställning och rättsliga handlingsförmåga.
  - b) Underhållsskyldighet.
  - c) Andra familjerättsliga frågor, inklusive makars förmögenhetsförhållanden och andra rättigheter eller skyldigheter som grundar sig på äktenskap eller liknande förhållanden.
  - d) Arv och testamente.
  - e) Insolvens, ackord, resolution av finansinstitut och liknande frågor.
  - f) Gods- och persontransporter.
  - g) Gränsöverskridande havsföreningar, havsföreningar i områden utanför nationell jurisdiktion, havsföreningar orsakade av fartyg, begränsning av sjörättsligt skadeståndsansvar och gemensamt haveri.

- h) Skadeståndsansvar vid atomolyckor.
- i) Giltighet och ogiltighet för eller upplösning av juridiska personer eller sammanslutningar av fysiska eller juridiska personer, samt giltigheten av beslut som fattas av dessa personers organ.
- j) Giltigheten av inskrivningar i offentliga register.
- k) Ärekränkning.
- l) Personlig integritet.
- m) Immateriella rättigheter.
- n) Verksamhet som bedrivs av väpnade styrkor, inbegripet deras personals verksamhet i samband med tjänsteutövning.
- o) Brottsbekämpning, inbegripet uppgifter som utförs av brottsbekämpande personal i samband med tjänsteutövning.
- p) Antitrust-/konkurrensfrågor, utom när domen grundar sig på beteenden som utgör ett konkurrensbegränsande avtal eller samordnat förfarande mellan faktiska eller potentiella konkurrenter för att fastställa priser, lämna uppgjorda anbud, fastställa produktionsbegränsningar eller produktionskvoter eller dela upp marknader genom uppdelning av kunder, leverantörer, territorier eller affärsverksamheter, och när såväl beteendet som dess verkningar ägde rum i ursprungsstaten.
- q) Omstrukturering av statsskuld genom ensidiga statliga åtgärder.

2. En dom ska inte undantas från tillämpningsområdet för denna konvention när en fråga som inte omfattas av konventionen endast uppkommit som en preliminär fråga i det förfarande inom ramen för vilket domen meddelades, och inte varit en del av sakprövningen i detta förfarande. Enbart att en sådan fråga åberopats i samband med en invändning innebär inte i sig att domen undantas från konventionens tillämpningsområde, om frågan inte var en del av sakprövningen.

3. Denna konvention ska inte tillämpas på skiljedomsförfaranden och liknande.

4. En dom ska inte undantas från tillämpningsområdet för denna konvention enbart på grund av den omständigheten att en stat, inbegripet en regering, ett statligt organ eller en person som agerar för en stats räkning, var part i förfarandet.

5. Inget i denna konvention påverkar de privilegier och immuniteter som tillkommer stater eller internationella organisationer, vare sig det gäller staterna eller organisationerna själva eller deras egendom.

Artikel 3 *Definitioner*

1. I denna konvention gäller följande definitioner:

- a) *svarande*: en person mot vilken talan eller genkärsmål har väckts i ursprungsstaten.
- b) *dom*: alla avgöranden i sak som, oavsett beteckning, meddelas av en domstol, bland annat förordnanden och beslut, men även en domstols (eller en domstolstjänstemans) beslut om rättegångskostnader, förutsatt att de kostnader som fastställs är knutna till ett avgörande i sak som kan erkännas eller verkställas i enlighet med denna konvention. En interimistisk säkerhetsåtgärd ska inte betraktas som en dom.

2. En enhet eller person som inte är en fysisk person ska anses ha hemvist i den stat
  - a) där den har sitt säte,
  - b) enligt vars lagstiftning den registrerats eller bildats,
  - c) där den har sitt huvudkontor, eller
  - d) där den har sitt huvudsakliga verksamhetsställe.

KAPITEL II – ERKÄNNANDE OCH VERKSTÄLLIGHET

Artikel 4

Allmänna bestämmelser

1. En dom som har meddelats av en domstol i en konventionsstat (*ursprungsstat*) ska erkännas och verkställas i en annan konventionsstat (*anmodad stat*) i enlighet med bestämmelserna i detta kapitel. Erkännande eller verkställighet får endast vägras på de grunder som anges i denna konvention.
2. Domen ska inte bli föremål för ny sakprövning i den anmodade staten. Endast sådana överväganden som är nödvändiga för tillämpningen av denna konvention får göras.
3. En dom ska erkännas endast om den har vunnit laga kraft i ursprungsstaten, och ska verkställas endast om den är verkställbar i ursprungsstaten.
4. Erkännande eller verkställighet kan skjutas upp eller avslås om den dom som avses i punkt 3 har överklagats i ursprungsstaten eller om tidsfristen för ordinarie överklagande ännu inte har löpt ut. Ett avslag hindrar inte att en ny framställan om erkännande eller verkställighet av domen görs vid ett senare tillfälle.

Artikel 5

Grunder för erkännande och verkställighet

1. En dom kan erkännas och verkställas om något av följande villkor är uppfyllt:
  - a) Den person mot vilken erkännande eller verkställighet begärs hade hemvist i ursprungsstaten vid den tidpunkt då personen blev part i förfarandet vid ursprungsdomstolen.
  - b) Den fysiska person mot vilken erkännande eller verkställighet begärs hade sitt huvudsakliga verksamhetsställe i ursprungsstaten vid den tidpunkt då den personen blev part i förfarandet vid ursprungsdomstolen och den talan som domen grundar sig på härrör från den verksamheten.
  - c) Den person mot vilken erkännande eller verkställighet begärs är den person som har väckt den talan, med undantag för genkärsmål, på vilken domen grundas.
  - d) Svaranden hade en filial, agentur eller annan etablering som inte är en separat juridisk person i ursprungsstaten vid den tidpunkt då personen blev part i förfarandet vid ursprungsdomstolen, och den talan som domen grundar sig på härrör från verksamheten vid denna filial, agentur eller etablering.
  - e) Svaranden har uttryckligen samtyckt till ursprungsdomstolens behörighet i det förfarande inom ramen för vilket domen meddelades.
  - f) Svaranden har argumenterat i sak vid ursprungsdomstolen utan att bestrida behörigheten inom den tidsfrist som föreskrivs i ursprungsstatens lagstiftning, såvida det inte är uppenbart

att en invändning mot behörighet eller utövande av behörighet inte skulle ha bifallits enligt den lagstiftningen.

g) Domen avsåg en avtalsförpliktelse och meddelades av en domstol i den stat där denna förpliktelse har fullgjorts, eller borde ha fullgjorts, i enlighet med

i) vad parterna avtalat, eller

ii) den lagstiftning som är tillämplig på avtalet, i avsaknad av en avtalad fullgörandeort, såvida det inte är uppenbart att svarandens verksamhet i samband med transaktionen inte uppfyller kraven för en avsiktlig och väsentlig anknytning till denna stat.

h) Domen avsåg hyra av fast egendom (nyttjanderätt) och meddelades av en domstol i den stat där egendomen är belägen.

i) Domen gick svaranden emot i fråga om en avtalsförpliktelse som säkrats genom en sakrätt i fast egendom belägen i ursprungsstaten, om det avtalsenliga anspråket gjordes gällande tillsammans med en talan mot samma svarande avseende denna sakrätt.

j) Domen avsåg en utomobligatorisk förpliktelse som har sin grund i dödsfall, kroppsskada, skada på eller förlust av materiell egendom, och den handling eller den underlåtenhet som direkt orsakat sådan skada har skett i ursprungsstaten, oavsett var skadan uppkom.

k) Domen avsåg giltigheten, uppbyggnaden, verkningarna, förvaltningen eller ändringen av en trust som inrättats frivilligt och bekräftats skriftligen, och

i) ursprungsstaten, vid den tidpunkt då förfarandet inleddes, i trustinstrumentet anvisats som en stat vid vars domstolar tvister om sådana frågor ska avgöras, eller

ii) ursprungsstaten, vid den tidpunkt då förfarandet inleddes, i trustinstrumentet uttryckligen eller underförstått betecknats som den stat där den huvudsakliga förvaltningen av trusten äger rum.

Detta led är endast tillämpligt på domar som rör interna aspekter av en trust mellan personer som omfattas eller omfattades av trustförhållandet.

l) Domen rörde ett genkärsmål

i) i den mån genkärålet bifölls, förutsatt att genkärålet grundade sig på samma transaktion eller händelse som talan, eller

ii) i den mån saken avgjordes till genkärandens nackdel, såvida det enligt lagstiftningen i ursprungsstaten inte var ett krav att genkärålet skulle inges för att undvika preklusion.

m) Domen meddelades av en domstol som utsetts genom ett avtal som ingåtts eller dokumenterats skriftligen eller genom något annat kommunikationsmedel som gör informationen tillgänglig på ett sådant sätt att det blir möjligt att hänvisa till den vid ett senare tillfälle, med undantag för ett exklusivt avtal om val av domstol.

Med ”exklusivt avtal om val av domstol” avses i detta led ett avtal som ingåtts mellan två eller flera parter och som anvisar domstolarna i en stat eller en eller flera specifika domstolar i en stat till att lösa tvister som har uppstått eller kan komma att uppstå i samband med ett visst rättsförhållande, med följden att inga andra domstolar har behörighet att pröva sådana tvister.

2. Om erkännande eller verkställighet begärs mot en fysisk person som i första hand handlar för personliga ändamål, familjeändamål eller hushållsändamål (en konsument) i frågor som

rör ett konsumentavtal, eller mot en arbetstagare i frågor som rör arbetstagarens anställningsavtal

a) är punkt 1 e tillämplig endast om samtycket har riktats till domstolen, muntligen eller skriftligen,

b) är punkt 1 f, g och m inte tillämplig.

3. Punkt 1 är inte tillämplig på domar i mål om hyra av fast egendom för bosättning (nyttjanderätt) eller om registrering av fast egendom. En sådan dom kan endast erkännas och verkställas om den har meddelats av en domstol i den stat där egendomen är belägen.

Artikel 6

Exklusiv grund för erkännande och verkställighet

Trots vad som anges i artikel 5, ska en dom om sakrätt i fast egendom erkännas och verkställas endast om egendomen är belägen i ursprungsstaten.

Artikel 7

Avslag på ansökan om erkännande eller verkställighet

1. En ansökan om erkännande eller verkställighet får avslås om

a) den handling varigenom förfarandet inleddes eller en likvärdig handling, inklusive en redovisning av de viktigaste uppgifterna i talan,

i) inte delgivits svaranden i rätt tid och på ett sådant sätt att vederbörande haft möjlighet att förbereda sitt försvar, såvida inte svaranden infunnit sig vid ursprungsdomstolen och lagt fram sin sak utan att göra gällande brister i delgivningen och förutsatt att lagstiftningen i ursprungsstaten föreskriver en möjlighet att klandra hur delgivningen gått till, eller

ii) delgivits svaranden i den anmodade staten på ett sätt som är oförenligt med grundläggande principer för delgivning i den anmodade staten,

b) domen har erhållits genom processbedrägeri,

c) erkännande eller verkställighet skulle stå i uppenbar strid med grunderna för rättsordningen i den anmodade staten, inklusive situationer där de specifika förfaranden som lett fram till domen är oförenliga med grundläggande principer om processuell rättvisa i den staten samt situationer som innebär kränkningar av den statens säkerhet eller suveränitet,

d) förfarandet vid ursprungsdomstolen stred mot ett avtal eller en anvisning i ett trustinstrument, enligt vilket tvisten i fråga skulle avgöras av en domstol i en annan stat än ursprungsstaten,

e) domen är oförenlig med en dom som meddelats av en domstol i den anmodade staten i ett mål mellan samma parter, eller

f) domen är oförenlig med en tidigare dom som meddelats av en domstol i en annan stat i ett mål mellan samma parter om samma sak, förutsatt att den tidigare domen uppfyller kraven för erkännande i den anmodade staten.

2. Erkännande eller verkställighet kan skjutas upp eller avslås om ett förfarande pågår mellan samma parter om samma sak vid en domstol i den anmodade staten, om

a) talan väcktes vid domstolen i den anmodade staten innan talan väcktes vid ursprungsdomstolen, och

b) det finns en nära anknytning mellan tvisten och den anmodade staten.

Ett avslag enligt denna punkt hindrar inte att en ny framställan om erkännande eller verkställighet av domen görs vid ett senare tillfälle.

Artikel 8 *Preliminära frågor*

1. Ett avgörande i en preliminär fråga ska inte erkännas eller verkställas enligt denna konvention, om avgörandet avser en fråga som inte omfattas av denna konvention eller en fråga som avses i artikel 6 vilken har avgjorts av en domstol i en annan stat än den som avses i den artikeln.

2. Erkännande eller verkställighet av en dom får vägras om, och i den utsträckning som, domen grundade sig på ett avgörande i en fråga som inte omfattas av denna konvention eller en fråga som avses i artikel 6 vilken har avgjorts av en domstol i en annan stat än den som avses i den artikeln.

Artikel 9 *Avskiljning*

Erkännande eller verkställighet av en avskiljbar del av en dom ska beviljas om erkännande eller verkställighet begärs beträffande den delen, eller om endast en del av domen kan erkännas eller verkställas enligt denna konvention.

Artikel 10 *Skadestånd*

1. Erkännande och verkställighet av en dom får vägras om, och i den utsträckning som, domen innebär tillerkännande av skadestånd, inbegripet skadestånd som utdöms i avskräckande eller bestraffande syfte, som inte utgör ersättning för en faktisk förlust eller skada som den berörda parten har lidit.

2. Den anmodade domstolen ska ta hänsyn till huruvida och i vilken utsträckning skadestånd som utdöms av ursprungsdomstolen syftar till att täcka rättegångskostnaderna.

Artikel 11 *Förlikning*

En förlikning som har godkänts av en konventionsstats domstol eller som har ingåtts inför en sådan domstol under loppet av en rättegång, och som i ursprungsstaten är verkställbar på samma sätt som en dom, ska verkställas enligt denna konvention på samma sätt som en dom.

Artikel 12 *Handlingar som ska läggas fram*

1. En part som ansöker om erkännande eller verkställighet ska

a) lägga fram en fullständig och bestyrkt kopia av domen,

b) om det är fråga om en tredskodom, lägga fram originalet eller en bestyrkt kopia av den handling som visar att stämningsansökan eller motsvarande har delgivits den part som inte varit närvarande,

c) lägga fram alla handlingar som krävs för att fastställa att domen har vunnit laga kraft eller, i tillämpliga fall, är verkställbar i ursprungsstaten,

d) i sådana fall som avses i artikel 11, lägga fram ett intyg från en domstol (inbegripet en tjänsteman vid domstolen) i ursprungsstaten om att förlikningen eller en del av denna är verkställbar på samma sätt som en dom i ursprungsstaten.

2. Om domen är utformad på ett sätt som gör att den anmodade domstolen inte kan bedöma huruvida villkoren i detta kapitel har uppfyllts, kan domstolen begära de kompletterande handlingar som behövs.

3. Till en framställan om erkännande eller verkställighet kan fogas en handling rörande domen, utfärdad av en domstol (inbegripet en tjänsteman vid domstolen) i ursprungsstaten, i den form som rekommenderats och offentliggjorts av Haagkonferensen för internationell privaträtt.

4. Om de handlingar som avses i denna artikel inte har utformats på den anmodade statens officiella språk, ska de åtföljas av en auktoriserad översättning till ett officiellt språk, såvida inte lagstiftningen i den anmodade staten föreskriver annat.

Artikel 13 *Förfarande*

1. Förfarandet för erkännande, verkställighetsförklaring eller registrering för verkställighet, samt verkställighet av en dom, ska regleras av lagstiftningen i den anmodade staten, såvida inte annat anges i denna konvention. Domstolen i den anmodade staten ska agera snabbt.

2. Domstolen i den anmodade staten får inte vägra erkännande eller verkställighet av en dom enligt denna konvention med motiveringen att erkännande eller verkställighet bör begäras i en annan stat.

Artikel 14 *Förfarandekostnader*

1. Ingen säkerhet, borgen eller deposition, oavsett dess benämning, får krävas från en part som i en konventionsstat begär verkställighet av en dom som har meddelats av en domstol i en annan konventionsstat, enbart på den grunden att parten i fråga är utländsk medborgare eller inte har sin hemvist eller vistelseort i den stat där verkställighet begärs.

2. Ett beslut om betalning av förfarandekostnader som har meddelats i en konventionsstat mot en person som är befriad från krav på säkerhet, borgen eller deposition enligt punkt 1 eller enligt lagstiftningen i den stat där talan har väckts, ska på begäran av den berättigade personen göras verkställbart i varje annan konventionsstat.

3. En stat får förklara att den inte kommer att tillämpa punkt 1 eller genom en förklaring ange vilken eller vilka av dess domstolar som inte kommer att tillämpa punkt 1.

Artikel 15 *Erkännande och verkställighet enligt nationell rätt*

Om inte annat följer av artikel 6 ska denna konvention inte hindra erkännande eller verkställighet av domar enligt nationell rätt.

KAPITEL III – ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 16 *Övergångsbestämmelse*

Denna konvention ska tillämpas på erkännande och verkställighet av domar, om konventionen vid den tidpunkt då ett förfarande inleddes i ursprungsstaten hade verkan mellan den staten och den anmodade staten.

Artikel 17

Förklaringar om begränsningar av erkännande och verkställighet

En stat kan förklara att dess domstolar har rätt att vägra erkänna eller verkställa en dom som meddelats av en domstol i en annan konventionsstat, om parterna hade sin vistelseort i den anmodade staten och om förbindelsen mellan parterna och alla andra faktorer av betydelse för tvisten, fränsett platsen för ursprungsdomstolen, endast hade anknytning till den anmodade staten.

Artikel 18

Förklaringar om särskilda frågor

1. En stat som har ett starkt intresse av att inte tillämpa denna konvention på ett visst område kan förklara att den inte kommer att tillämpa konventionen på det området. En stat som avger en sådan förklaring ska se till att förklaringen inte är bredare än nödvändigt och att den särskilda fråga som undantas är tydligt och exakt definierad.

2. Vad det berörda området beträffar ska konventionen inte vara tillämplig

a) i den konventionsstat som avgett förklaringen,

b) i andra konventionsstater, om erkännande eller verkställighet begärs av en dom som har meddelats av en domstol i en konventionsstat som har avgett förklaringen.

Artikel 19

Förklaringar med avseende på domar som rör en stat

1. En stat får förklara att den inte kommer att tillämpa denna konvention på domar i förfaranden i vilka någon eller något av följande är part:

a) Den staten eller en fysisk person som agerar för den statens räkning.

b) Ett statligt organ i den staten eller en fysisk person som agerar för ett sådant organs räkning.

En stat som avger en sådan förklaring ska se till att förklaringen inte är bredare än nödvändigt och att undantaget från tillämpningsområdet är tydligt och exakt definierat. Förklaringen ska inte skilja mellan domar där staten, ett statligt organ i den staten eller en fysisk person som agerar för dess räkning är svarande eller kärke i förfarandet vid ursprungsdomstolen.

2. Erkännande eller verkställighet av en dom som har meddelats av en domstol i en stat som har avgett en förklaring enligt punkt 1 får vägras om domen meddelats i förfaranden i vilka antingen den stat som avgett förklaringen eller den anmodade staten, ett av dess statliga organ eller en fysisk person som agerar för dess räkning är part, i den utsträckning som anges i förklaringen.

Artikel 20

Enhetlig tolkning

Vid tolkningen av denna konvention ska hänsyn tas till dess internationella karaktär och till behovet av att främja en enhetlig tillämpning av den.

Artikel 21

Översyn av konventionens tillämpning

Generalsekreteraren för Haagkonferensen för internationell privaträtt ska med jämna mellanrum låta se över tillämpningen av denna konvention, inbegripet eventuella förklaringar, och rapportera till rådet för allmänna frågor och policyfrågor.

Artikel 22

Olika rättssystem

1. När det gäller en konventionsstat i vilken två eller flera rättssystem är tillämpliga inom olika territoriella enheter i frågor som behandlas i denna konvention ska

a) varje hänvisning till lagstiftningen eller förfarandet i en stat vid behov tolkas som en hänvisning till gällande lagstiftning eller förfarande i den berörda territoriella enheten,

b) varje hänvisning till domstolen eller domstolarna i en stat vid behov tolkas som en hänvisning till domstolen eller domstolarna i den berörda territoriella enheten,

c) varje hänvisning till en anknytning till en stat vid behov tolkas som en hänvisning till en anknytning till den berörda territoriella enheten,

d) varje hänvisning till ett kriterium för anknytning till en stat vid behov tolkas som en hänvisning till det anknytningskriteriet i förhållande till den berörda territoriella enheten.

2. Utan hinder av vad som anges i punkt 1 ska en konventionsstat med två eller flera territoriella enheter där olika rättssystem är tillämpliga inte vara skyldig att tillämpa denna konvention i situationer som endast berör sådana olika territoriella enheter.

3. En domstol i en territoriell enhet i en konventionsstat med två eller flera territoriella enheter där olika rättssystem är tillämpliga ska inte vara skyldig att erkänna eller verkställa en dom som meddelats i en annan konventionsstat enbart med hänvisning till att domen har erkänts eller verkställts i en annan territoriell enhet i samma konventionsstat i enlighet med denna konvention.

4. Denna artikel ska inte vara tillämplig på regionala organisationer för ekonomisk integration.

Artikel 23

Förhållande till andra internationella instrument

1. Denna konvention ska så långt möjligt tolkas som förenlig med andra fördrag som gäller för konventionsstaterna, oavsett om de ingåtts före eller efter denna konvention.

2. Denna konvention ska inte påverka en konventionsstats tillämpning av ett fördrag som ingåtts före denna konvention.

3. Denna konvention ska inte påverka en konventionsstats tillämpning av ett fördrag som ingåtts efter denna konvention, vad gäller erkännande eller verkställighet av en dom som meddelats av en domstol i en konventionsstat som också den är part i fördraget i fråga. Inget i det andra fördraget ska påverka skyldigheter enligt artikel 6 gentemot konventionsstater som inte är parter i det fördraget.

4. Denna konvention ska inte påverka tillämpningen av bestämmelser som utfärdats av en regional organisation för ekonomisk integration som är part i denna konvention, vad gäller erkännande eller verkställighet av en dom som har meddelats av en domstol i en konventionsstat som också är medlemsstat i organisationen i fråga, om

a) bestämmelserna antogs innan denna konvention ingicks, eller

b) bestämmelserna antogs efter det att denna konvention ingicks, i den mån de inte påverkar skyldigheter enligt artikel 6 gentemot konventionsstater som inte är medlemsstater i den regionala organisationen för ekonomisk integration.

KAPITEL IV – SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 24

Undertecknande, ratificering, godtagande, godkännande eller anslutning

1. Denna konvention ska stå öppen för undertecknande av alla stater.
2. Denna konvention ska vara föremål för ratificering, godtagande eller godkännande av signatärstaterna.
3. Denna konvention ska stå öppen för anslutning av alla stater.
4. Ratificerings-, godtagande-, godkännande- och anslutningsinstrumenten ska deponeras hos Konungariket Nederländernas utrikesministerium, som är depositarie för konventionen.

Artikel 25

Förklaringar rörande olika rättssystem inom en stat

1. En stat som har två eller flera territoriella enheter inom vilka olika rättssystem är tillämpliga i frågor som behandlas i denna konvention får förklara att konventionen ska vara tillämplig i alla dess territoriella enheter eller endast i en eller flera av dem. En sådan förklaring ska uttryckligen ange vilka territoriella enheter som omfattas av konventionen.
2. Om en stat inte avger någon förklaring enligt denna artikel, ska konventionen omfatta alla dess territoriella enheter.
3. Denna artikel ska inte vara tillämplig på regionala organisationer för ekonomisk integration.

Artikel 26

Regionala organisationer för ekonomisk integration

1. Regionala organisationer för ekonomisk integration som består enbart av suveräna stater och som har behörighet inom vissa eller alla frågor som regleras i denna konvention får underteckna, godta, godkänna eller ansluta sig till denna konvention. Den regionala organisationen för ekonomisk integration ska i så fall ha samma rättigheter och skyldigheter som en konventionsstat i den utsträckning som organisationen har behörighet inom frågor som regleras i denna konvention.
2. Den regionala organisationen för ekonomisk integration ska, vid tidpunkten för undertecknandet, godtagandet, godkännandet eller anslutningen, skriftligen meddela depositarien i vilka frågor, reglerade i denna konvention, som behörighet har överförts till organisationen av dess medlemsstater. Organisationen ska omgående skriftligen meddela depositarien varje ändring i dess behörighet, i enlighet med det senaste meddelandet enligt denna punkt.
3. Instrument som deponeras av en regional organisation för ekonomisk integration ska inte beaktas vid ikraftträdandet av denna konvention, såvida inte organisationen i enlighet med artikel 27.1 förklarar att dess medlemsstater inte kommer att vara parter i konventionen.
4. Alla hänvisningar till en ”konventionsstat” eller ”stat” i denna konvention ska vid behov i lika mån gälla en regional organisation för ekonomisk integration.

Artikel 27

En regional organisation för ekonomisk integration som fördragsslutande part, utan dess medlemsstater

1. En regional organisation för ekonomisk integration får vid tidpunkten för undertecknandet, godtagandet, godkännandet eller anslutningen förklara att den är behörig i alla frågor som regleras i denna konvention och att dess medlemsstater inte kommer att vara parter i konventionen, utan ska vara bundna av den i kraft av organisationens undertecknande, godtagande, godkännande eller anslutning.
2. För den händelse att en regional organisation för ekonomisk integration avger en förklaring i enlighet med punkt 1, ska varje hänvisning till en "konventionsstat" eller "stat" i denna konvention vid behov i lika mån gälla organisationens medlemsstater.

Artikel 28

Ikraftträdande

1. Denna konvention träder i kraft den första dagen i den månad som följer efter utgången av den period under vilken ett meddelande får lämnas i enlighet med artikel 29.2 med avseende på den andra stat som deponerat sitt ratificerings-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument som avses i artikel 24.
2. Därefter träder denna konvention i kraft
  - a) för varje stat som senare ratificerar, godtar, godkänner eller ansluter sig till konventionen, den första dagen i den månad som följer efter utgången av den period under vilken meddelanden får lämnas i enlighet med artikel 29.2 med avseende på den staten,
  - b) i förhållande till en territoriell enhet till vilken denna konvention har utsträckts i enlighet med artikel 25 efter det att konventionen har trätt i kraft för den stat som avger förklaringen, den första dagen i den månad som följer efter utgången av en period på tre månader efter det att ett meddelande lämnas om den förklaring som avses i den artikeln.

Artikel 29

Fastställande av förbindelser enligt konventionen

1. Denna konvention ska ha verkan mellan två konventionsstater endast om ingen av dem har lämnat något meddelande till depositarien avseende den andra i enlighet med punkt 2 eller 3. I avsaknad av ett sådant meddelande har konventionen verkan mellan två konventionsstater från och med den första dagen i den månad som följer efter utgången av den period under vilken meddelanden får lämnas.
2. En konventionsstat får inom tolv månader efter dagen för depositariens meddelande enligt artikel 32 a meddela depositarien att en annan stats ratificering, godtagande, godkännande eller anslutning inte ska leda till att förbindelser fastställs mellan de två staterna i enlighet med denna konvention.
3. En stat får i samband med deponeringen av dess instrument enligt artikel 24.4 meddela depositarien att dess ratificering, godtagande, godkännande eller anslutning inte ska leda till att förbindelser fastställs med en konventionsstat i enlighet med denna konvention.
4. En konventionsstat får när som helst återkalla ett meddelande som den har lämnat i enlighet med punkt 2 eller 3. En sådan återkallelse ska få verkan från och med den första dagen i den månad som följer efter utgången av en period på tre månader efter den dag då meddelandet lämnades.

Artikel 30

Förklaringar

1. De förklaringar som avses i artiklarna 14, 17, 18, 19 och 25 får avges i samband med undertecknandet, ratificeringen, godtagandet, godkännandet eller anslutningen eller vid valfri tidpunkt därefter, och får ändras eller återkallas när som helst.
2. Förklaringar, ändringar och återkallelser ska meddelas depositarien.
3. En förklaring som avgetts vid tidpunkten för undertecknandet, ratificeringen, godtagandet, godkännandet eller anslutningen ska få verkan samtidigt som denna konvention träder i kraft för den berörda staten.
4. En förklaring som avges vid en senare tidpunkt, och eventuella ändringar eller återkallelser av en förklaring, ska få verkan den första dagen i den månad som följer efter utgången av en period på tre månader efter den dag då meddelandet mottogs av depositarien.
5. En förklaring som avges vid en senare tidpunkt, och eventuella ändringar eller återkallelser av en förklaring, ska inte vara tillämpliga på domar i förfaranden som redan har inletts vid ursprungsdomstolen när förklaringen får verkan.

Artikel 31

Uppsägning

1. En konventionsstat i denna konvention får säga upp konventionen genom ett skriftligt meddelande ställt till depositarien. Uppsägningen får begränsas till en eller flera territoriella enheter i en stat med flera olika rättssystem som omfattas av denna konvention.
2. Uppsägningen ska få verkan den första dagen i den månad som följer efter utgången av en period på tolv månader efter den dag då meddelandet mottogs av depositarien. I de fall en längre uppsägningstid anges i meddelandet, ska uppsägningen få verkan efter utgången av denna längre period efter den dag då meddelandet mottogs av depositarien.

Artikel 32

Meddelanden från depositarien

Depositarien ska meddela följande till medlemmarna i Haagkonferensen för internationell privaträtt och andra stater och regionala organisationer för ekonomisk integration som har undertecknat, ratificerat, godtagit, godkänt eller anslutit sig till denna konvention i enlighet med artiklarna 24, 26 och 27:

- a) Sådana undertecknanden, ratificeringar, godtaganden, godkännanden och anslutningar som avses i artiklarna 24, 26 och 27.
- b) Dagen för denna konventions ikraftträdande i enlighet med artikel 28.
- c) Sådana meddelanden, förklaringar, ändringar och återkallelser som avses i artiklarna 26, 27, 29 och 30.
- d) Uppsägningar som avses i artikel 31.

Till bevis härpå har undertecknade befullmäktigade undertecknat denna konvention.

Upprättad i Haag den andra dagen i juli månad 2019 på engelska och franska språken, vilka båda texter är lika giltiga, i ett enda exemplar som ska deponeras i Konungariket Nederländernas regerings arkiv, och varav en bestyrkt kopia på diplomatisk väg ska tillställas

varje medlem i Haagkonferensen för internationell privaträtt vid tidpunkten för dess tjugoundra session och till övriga stater som deltagit i den sessionen.